

Sygn. akt I KA 10/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Eugeniusz Wildowicz

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Departament do Spraw Wojskowych
Gerarda Konopki,

w sprawie **L. G., M. M., M. W., E. Z., A. K. i J. O.**

oskarżonych z art. 231 § 2 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 10 lutego 2021 r.,

apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońców i oskarżyciela posiłkowego
od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w W.

z dnia 9 marca 2020 r., sygn. akt So. (...),

I. uchyla zaskarżony wyrok:

**1. wobec L. G. w części dotyczącej rozstrzygnięć z pkt.I.1 oraz
pkt. I.2,**

2. wobec J. O. i E. Z. w całości

**i w tym zakresie przekazuje sprawę Wojskowemu Sądowi
Okręgowemu w W. do ponownego rozpoznania;**

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec L. G. w ten sposób, że:

1. rozwiązuje karę łączną pozbawienia wolności wymierzoną w pkt. I.23 wyroku oraz karę łączną grzywny wymierzoną w pkt. I.24 wyroku,

2. karę pozbawienia wolności za czyn z pkt. I.3 wyroku podwyższa do 6 (sześciu) miesięcy,

3. w odniesieniu do czynu z pkt. I.5 wyroku przyjmuje, że podstawą wymiaru kary jest art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i za ten czyn wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

4. w odniesieniu do czynu z pkt. I.6 wyroku przyjmuje, że podstawą wymiaru kary jest art. 228 § 1 k.k. i za ten czyn wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

5. w odniesieniu do czynu z pkt. I.7 wyroku przyjmuje, że podstawą wymiaru kary jest art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i za ten czyn wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności,

6. w odniesieniu do czynu z pkt. I.8 wyroku przyjmuje, że stanowi on przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.,

7. karę grzywny wymierzoną w pkt. I.9 wyroku podwyższa do 20 (dwudziestu) stawek dziennych,

8. karę pozbawienia wolności za czyn z pkt. I.10 wyroku podwyższa do 3 (trzech) miesięcy,

9. w odniesieniu do czynów z pkt. I.11 wyroku przyjmuje, że podstawą wymiaru kary jest art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

10. w odniesieniu do czynu z pkt. I.13 wyroku przyjmuje, że stanowi on przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

11. w odniesieniu do czynów z pkt. I.17 wyroku przyjmuje, że podstawą wymiaru kary jest art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

i wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

12. w odniesieniu do czynów z pkt. I.20 wyroku przyjmuje, że podstawą wymiaru kary jest art. 271 § 3 w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności,

13. karę pozbawienia wolności za czyn z pkt. I.21 wyroku podwyższa do 6 (sześciu) miesięcy,

14. karę pozbawienia wolności za czyn z pkt. I.22 wyroku podwyższa do 1 (jednego) roku,

15. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 300 (trzysta) zł,

16. zasądza od oskarżonego L. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 4.604 (cztery tysiące sześćset cztery) zł tytułem opłaty za obie instancje oraz wydatków postępowania odwoławczego w części na niego przypadającej;

III. w pozostałym zakresie utrzymuje wyrok w mocy;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. G. A., adw. P. K., adw. W. L., adw. B. A., Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, w tym 23% VAT, tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonych M. W., E. Z., A. K. i J. O. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz M. M. kwotę 2.000 (dwa tysiące) zł tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu przed Sądem Najwyższym;

VI. obciąża Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego w części dotyczącej M. M., M. W. oraz A. K.

UZASADNIENIE

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Najwyższy, dzieląc wyrażany w orzecnictwie pogląd (zob. wyrok SN z 11 sierpnia 2020 r., I KA 1/20), iż w określonej sytuacji sąd odwoławczy może odstąpić od wynikającego z art. 99a § 1 k.p.k. obowiązku sporządzenia uzasadnienia wyroku na formularzu UK 2, uznał, że takie postąpienie jest w niniejszej sprawie celowe i konieczne ze względu na złożoność przedmiotową i podmiotową sprawy. Z tych powodów odstąpił od sporządzenia niniejszego uzasadnienia na takim formularzu.

W rozpoznawanej sprawie wyrokiem z dnia 9 marca 2020 r., sygn. akt So. (...), Wojskowy Sąd Okręgowy w W. uznał:

1. oskarżonego mjr. rez. L. G.:

I.1. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, z tą zmianą opisu czynu, że przyjął, iż wartość przywłaszczonych przedmiotów była nie mniejsza niż 15 511,86 zł, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k., i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.2. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia, za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2004 r. do dnia 15 kwietnia 2010 r., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem, pełniącym zawodową służbę wojskową, najpierw w stopniu kapitana na stanowisku kierownika sekcji składu (sekcja przechowywania umundurowania i żywności) Jednostki Wojskowej (...) w W. (9 Rejonowa Baza Materiałowa), a następnie na stanowisku kierownika składu Jednostki Wojskowej (...) w W. ((...) Regionalna Baza Logistyczna) w stopniu majora (pełniąc jednocześnie w okresie od dnia 15 listopada 2010 r. do 31 grudnia 2010 r. obowiązki kierownika składu Jednostki Wojskowej (...) w W.), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i na szkodę interesu publicznego, wspólnie i w porozumieniu z chor. A. K. i st. sierż. sztab. J. R. z Jednostki Wojskowej (...) w K.

oraz chor. P. W. z Jednostki Wojskowej (...) w W., zajmującymi stanowiska kierowników magazynów mundurowych oraz magazynierów oraz nieustalonymi żołnierzami z jednostek wojskowych, będących na zaopatrzeniu logistycznym (...) Rejonowej Bazy Materiałowej, a następnie (...) Regionalnej Bazy Logistycznej oraz kierując wykonaniem czynów zabronionych przez ustalonych, podległych mu z tytułu zajmowanych stanowisk: magazynierów, w tym E. Z. i J. O., ustalonych referentów i osobę wykonującą obowiązki referenta A. K. oraz kierowcę M. W., wykorzystując służbowe uzależnienie tych osób od siebie, przekroczył swoje uprawnienia związane z wymienionymi funkcjami oraz nie dopełnił obowiązków, wynikających z pkt. 3 i 5 ppkt. 14 i 19 „Zakresu obowiązków kierownika sekcji składu (...) RBM” oraz pkt. 3 ppkt 19 i pkt. 5 ppkt. 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu (...) RBM” i pkt. 3 ppkt 19 i pkt. 5 ppkt. 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu (...) RBLog” w ten sposób, że będąc odpowiedzialnym, jako kierownik sekcji składu, za właściwe kierowanie działaniami podległych mu komórek organizacyjnych oraz właściwe przyjmowanie, przechowywanie i konserwację mienia służby mundurowej znajdującego się w magazynach, a także za właściwą dekretację przyjmowanych dokumentów i sprawowanie nadzoru nad gospodarką materiałową, a także podejmowanie działań zapobiegających powstawaniu szkód w mieniu oraz będąc odpowiedzialnym, jako kierownik składu (...) RBM, a następnie (...) RBLog, za poprawne prowadzenie gospodarki materiałowo - magazynowej (w tym, w zakresie stanu ilościowego i jakościowego przechowywanych materiałów oraz UiSW) oraz za właściwe ich zabezpieczenie przed utratą i zniszczeniem, prowadzenie zgodnej z przepisami gospodarki materiałowej składu, zapewnienie warunków do prawidłowego przyjmowania, magazynowania, wydawania, obsługi i ochrony środków materiałowych przeznaczonych na zaopatrywanie wojskowych jednostek budżetowych, stacjonujących w rejonie odpowiedzialności Bazy, zatwierdzenie protokołów przyjęcia UiSW, środków bojowych i materiałowych do magazynów i prowadzenie działań profilaktycznych zapobiegających powstawaniu szkód w mieniu, dokonywał przywłaszczania PZM znacznej wartości, znajdujących się na stanie ewidencyjnym (...) RBM, a następnie (...) RBLog lub znajdujących się na

stanie ewidencyjnych innych ustalonych, jak również nieustalonych jednostek wojskowych, używając do tego kilku sposobów, to jest nakazywał:

1. magazynierom - podpisywanie dokumentów rozchodowych w postaci: Wydań Zewnętrznych (WZ) oraz zleceń - asygnat, stwierdzających wydawanie do Jednostki Wojskowej (...) w K., Jednostki Wojskowej (...) w W. oraz innych nieustalonych jednostek wojskowych określonych przedmiotów zaopatrzenia mundurowego, które to dokumenty sam również najczęściej zatwierdzał, a które były podpisywane przez przedstawicieli Jednostek Wojskowych, do których przedmioty widniejące na dokumentach miały zostać wydane, pomimo tego że przedmioty wskazywane w dokumentach materiałowych nie były w całości lub w części wydawane z magazynów, przez co poświadczano w tych dokumentach nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, w wyniku czego uzyskiwał w magazynach mundurowych „nadwyżkę” PZM, którą następnie nakazywał magazynierom wydawać sobie, lub też ustalonym osobom cywilnym, bądź też kierowcy M. W., który wywoził je samowolnie poza teren Składu W. na jego polecenie wojskowymi pojazdami mechanicznymi do osób, które nielegalnie nabywały od tego oficera wskazane przedmioty, pomimo tego, że osoby te nie miały prawa tych przedmiotów pozyskiwać lub ich wywozić,

2. magazynierom - wydawanie z magazynów mundurowych wytypowane przez siebie PZM, znajdujące się na stanie ewidencyjnym (...) Rejonowej Bazy Materiałowej, a następnie (...) Regionalnej Bazy Logistycznej, które były wydawane wskazywanym przez niego odbiorcom, bądź też kierowcy M. W., który wywoził je samowolnie poza teren Składu W. na jego polecenie wojskowymi pojazdami mechanicznymi do osób, które nielegalnie nabywały od tego oficera wskazane przedmioty, pomimo tego, że osoby te nie miały prawa tych przedmiotów pozyskiwać lub ich wywozić,

3. magazynierom - przyjmowanie do magazynów od przedstawicieli Jednostki Wojskowej (...) w K. i Jednostki Wojskowej (...) W. i innych nieustalonych jednostek wojskowych PZM zarówno w I kategorii, jak i niższej kategorii, z pominięciem dokumentacji przychodowej oraz brakiem podstaw do ujęcia takich przedmiotów w ewidencji, które to przedmioty następnie nakazywał wydawać wskazywanym przez siebie odbiorcom,

przy czym - w celu umożliwienia dwóm ustalonym odbiorcom ww. przedmiotów oraz temu kierowcy swobodnego opuszczenia terenu (...) RBM, a następnie (...) RBLog wraz z przedmiotami pochodzącymi z popełnienia czynu zabronionego nakazywał w celu użycia za autentyczne - ustalonym osobom zajmującym stanowiska samodzielnych referentów, w tym A. K., która faktycznie wykonywała obowiązki referenta i które to osoby odpowiadały m.in. za prowadzenie ewidencji głównej i sprawozdawczej w sekcji przechowywania umundurowania i żywności, wytwarzać nierejestrowane, podrobione dokumenty oznaczane, jako „zlecenia - asygnaty”, którym nadawano treść i wygląd tożsamy z dokumentami materiałowymi rzeczywiście wytwarzanymi w tej sekcji, do czego używano m.in. pieczęci urzędowych, którymi posługiwano się do ostemplowywania dokumentów materiałowych, w celu stworzenia pozorów legalnego pochodzenia wywożonych przedmiotów, pomimo braku podstaw do ich wytworzenia i takie dokumenty po ich osobistym podpisaniu w miejscu dla „Wydającego polecenie” nakazywał przekazywać tym odbiorcom i kierowcy, jednocześnie przekazywał chor. A. i K., st. sierż. sztab. J. R., chor. P. W., po wcześniejszym uzgodnieniu z nimi cen sprzedaży przywłaszczanych przedmiotów, korzyści majątkowe w postaci kwot pieniężnych bądź też kurtek goratexowych z ocieplaczem pod kurtkę (elementy składowe kompletu ubrania ochronnego), zaś ustalonym trzem odbiorcom, w tym C. O. i J. R. sprzedawał te przedmioty po narzuconej przez siebie cenie, przez co dokonał przywłaszczenia powierzonego tym żołnierzom oraz magazynierom mienia ruchomego, w ilości nie mniejszej niż:

1. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w K...: 950 kompletów mundurów polowych wz. 93, 300 sztuk kurtki z podpinką wz. 93, 300 kompletów ubrania roboczego, 500 kompletów dresów koloru zielonego, 650 par trzewików żołnierskich koloru czarnego, 100 materacy koszarowo-polowych o łącznej wartości co najmniej 116 605,54 złotych,
2. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) W.: nieustaloną ilość przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o nieustalonej wartości,
3. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w W., a następnie Jednostki Wojskowej (...) w W.: 936 sztuk materacy polowo - koszarowych, 1095 sztuk kocy o łącznej wartości co najmniej 51 256,31 złotych,

4. w odniesieniu do mienia innych nieustalonych jednostek wojskowych nieustaloną ilość przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o nieustalonej wartości, to jest łącznie dokonał przywłaszczenia PZM o łącznej wartości nie mniejszej niż 167 861,85 złotych,

a jednocześnie, w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 2010 r. do 2011 r. w W., kilkakrotnie zezwolił na wymianę bliżej nieustalonej ilości kompletów dresów koloru zielonego, w ten sposób, że polecał A. K. wystawiać nierejestrowane dokumenty rozchodowe oznaczane jako „zlecenia - asygnaty”, pomimo braku podstaw do ich wystawienia, pozwalające C. O. - właścicielowi Firmy Handlowo-Usługowej „G.” C. O. w G., na wjazd na teren wspomnianych jednostek wojskowych z dresami legalnie zakupionymi uprzednio przez niego w Agencji Mienia Wojskowego, a następnie nielegalną wymianę tych dresów na inne rozmiary, po czym wyjazd z tymi dresami poza teren wspomnianych jednostek wojskowych, z których to ww. zachowań uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 362 § 1 k.k. w zw. z art. 317 § 2 k.k. oraz w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 90 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.3. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt III aktu oskarżenia, z tą zmianą opisu czynu, iż uznał, że czyn ten stanowił wypadek mniejszej wagi, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 270 § 2a k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 270 § 2a k.k. wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności,

I.4. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt IV aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

I.5. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt V aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1

k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 271 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.6. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia, za winnego tego, że: w dniu 26 listopada 2010 r. w W., w związku z pełnieniem funkcji publicznej żołnierza zawodowego, zajmując stanowisko kierownika składu Jednostki Wojskowej (...) w W. i pełniąc od dnia 15 listopada 2010 r. obowiązki kierownika składu Jednostki Wojskowej (...) w W., przyjął od T. P. Prezesa (...) Zakładów Przemysłu Skórzanego Spółka z o.o. z siedzibą w L., będącego przedstawicielem firmy „P.” S.A. z siedzibą w L., obietnicę korzyści majątkowej w postaci co najmniej trzech par trzewików zimowych o wartości co najmniej 1.141,92 zł w zamian za wyrażenie zgody na fikcyjny odbiór w dniach pomiędzy 8 grudnia 2010 r. a 15 grudnia 2010 r. w wyżej wymienionej Jednostce Wojskowej dostawy trzewików zimowych realizowanych przez „P.” S.A. do Jednostki Wojskowej (...) w W., w ramach uprzednio zawartych umów o realizację zamówień publicznych o nr (...) oraz nr (...) oraz wyrażenie zgody na faktyczne zrealizowanie tej dostawy pomiędzy 29 grudnia 2010 r. a 28 stycznia 2011 r., tj. przestępstwa z art. 228 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 3 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 10 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.7. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt VI aktu oskarżenia, za winnego tego, że w okresie od dnia 8 grudnia 2010 r. do dnia 15 grudnia 2010 r. w W., będąc funkcjonariuszem publicznym - żołnierzem, pełniącym zawodową służbę wojskową w stopniu majora, na stanowisku kierownika składu Jednostki Wojskowej (...) w W. i pełniąc jednocześnie w okresie od 15 listopada 2010 r. obowiązki kierownika składu

Jednostki Wojskowej (...) w W., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez firmę „P.” S.A. z siedzibą w L., w krótkich odstępach czasu i wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz na szkodę interesu publicznego, kierując wykonaniem czynów zabronionych przez podległych mu, z tytułu zajmowanych stanowisk 3 ustalonych magazynierów oraz ustalonego samodzielnego referenta, to jest osoby odpowiedzialne za przyjęcie PZM na stan ewidencyjny Jednostki Wojskowej (...) w W., a następnie Jednostki Wojskowej (...) w W. i uprawnione do wystawiania w tym zakresie stosownych dokumentów i przyjmowanie towarów do magazynów, wykorzystując służbowe uzależnienie tych osób od siebie, przekroczył swoje uprawnienia związane z wymienionymi funkcjami oraz nie dopełnił obowiązków, wynikających z pkt. 3 ppkt 19 i pkt. 5 ppkt. 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu (...) RBM” oraz z pkt. 3 ppkt 19 i pkt. 5 ppkt. 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu (...) RBLog” w ten sposób, że będąc odpowiedzialnym za poprawne prowadzenie gospodarki materiałowo - magazynowej (w tym, w zakresie stanu ilościowego i jakościowego przechowywanych materiałów oraz UiSW) oraz właściwe ich zabezpieczenie przed utratą i zniszczeniem, prowadzenie zgodnej z przepisami gospodarki materiałowej składu, zapewnienie warunków do prawidłowego przyjmowania, magazynowania, wydawania, obsługiwanie i ochrony środków materiałowych przeznaczonych na zaopatrywanie wojskowych jednostek budżetowych, stacjonujących w rejonie odpowiedzialności Bazy, zatwierdzenie protokołów przyjęcia UiSW, środków bojowych i materiałowych do magazynów i prowadzenie działań profilaktycznych zapobiegających powstawaniu szkód w mieniu, nakazał najpierw podległemu mu samodzielnemu referentowi wytworzenie niżej wskazanych dokumentów przychodowych sporządzonych w 5 egzemplarzach, w postaci:

- PZ protokół przyjęcia - przekazania nr (...) z dnia 8 grudnia 2010 r., stwierdzający przyjęcie w tym dniu 2040 par trzewików zimowych do Jednostki Wojskowej (...) w W., na którym to dokumencie ustaleny magazynierzy poświadczili nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, stwierdzając swoimi podpisami odbiór tych trzewików w ww. dniu, gdy tymczasem zostały one faktycznie przyjęte do magazynu dopiero w dniach: 12 stycznia 2011 r. - 400 par, 14 stycznia 2011 r. - 600 par oraz 19 stycznia 2011 r. - 1040 par,

- PZ protokół przyjęcia - przekazania nr (...) z dnia 8 grudnia 2010 r. stwierdzający przyjęcie w tym dniu 300 par trzewików zimowych do Jednostki Wojskowej (...) w W., na którym to dokumencie ustaleni magazynierzy poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, stwierdzając swoimi podpisami odbiór tych trzewików w ww. dniu, gdy tymczasem zostały one faktycznie przyjęte do magazynu dopiero w dniu 12 stycznia 2011 r.,
 - PZ protokół przyjęcia - przekazania nr (...) z dnia 10 grudnia 2010 r., stwierdzający przyjęcie w tym dniu 6000 par trzewików zimowych do Jednostki Wojskowej (...) w W., na którym to dokumencie ustaleni magazynierzy poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, stwierdzając swoimi podpisami odbiór tych trzewików w ww. dniu, gdy tymczasem zostały one faktycznie przyjęte do magazynu dopiero w dniach: 19 stycznia 2011 r. — 650 par, 25 stycznia 2011 r. - 1950 par, 26 stycznia 2011 r. - 1700 par oraz w dniu 28 stycznia 2011 r. - 1700 par,
 - PZ protokół przyjęcia - przekazania Nr (...) z dnia 15 grudnia 2010 r., stwierdzający przyjęcie w tym dniu 500 par trzewików zimowych do Jednostki Wojskowej (...) w W., na którym to dokumencie ustaleni magazynierzy poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, stwierdzając swoimi podpisami odbiór tych trzewików w ww. dniu, gdy tymczasem zostały one faktycznie przyjęte do magazynu dopiero w dniu 29 grudnia 2010 r.,
 - PZ protokół przyjęcia - przekazania Nr (...) z dnia 15 grudnia 2010 r., stwierdzający przyjęcie w tym dniu 1000 par trzewików zimowych do Jednostki Wojskowej (...) w W., na którym to dokumencie ustaleni magazynierzy poświadczyli nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, stwierdzając swoimi podpisami odbiór tych trzewików w ww. dniu, gdy tymczasem zostały one faktycznie przyjęte do magazynu dopiero w dniach 4 stycznia 2011 r. - 585 par, zaś w dniu 11 stycznia 2011 r. - 415 par,
- które to obuwie spółka „P.” miała dostarczyć w ramach uprzednio zawartych umów o realizację zamówień publicznych o nr. (...) oraz nr. (...) i które to protokoły PZ działając, jako kierownik składu W. zatwierdził, potwierdzając tym samym wykonanie tych dostaw w terminie, czym uniemożliwił dochodzenie od tej Spółki przez Agencję Mienia Wojskowego i Jednostkę Wojskową (...) w W. kar umownych

za nieterminowo zrealizowane dostawy, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.8. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt VII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

I.9. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt VIII aktu oskarżenia, z tą zmianą opisu czynu, iż słowa: „zażądał od A. Z.” zmienił na słowa: „przyjął obietnicę od A. Z.”, a ponadto po słowach: „nie mniej niż 20 (dwadzieścia) par skarpet zimowych o wartości nie mniejszej niż 220 (dwieście dwadzieścia) złotych” dodał słowa: „przy czym czyn ten stanowił przypadek mniejszej wagi”, tj. przestępstwa z art. 228 § 2 k.k. w zw. z art. 228 § 1 k.k., i za to na podstawie art. 228 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności, a ponadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 5 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 300 zł, a poza tym na podstawie art. 44 § 4 k.k. orzekł przepadek równowartości przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, tj. kwoty 220 zł,

I.10. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt IX aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 266 § 2 k.k. w zw. art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 266 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności,

I.11. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt X aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy czym uznał, iż czyny z pkt IV, VII i X aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku

miesięcznym oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.12. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XI aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

I.13. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 273 § 1 k.k.,

I.14. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XIII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

I.15. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XIV aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

I.16. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XV aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

I.17. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XVI aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k., przy czym uznał, iż czyny z pkt XI, XII i XIII, XIV, XV i XVI aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.18. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XVII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

I.19. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XVIII aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

I.20. za winnego czynu zarzuconego mu w pkt XIX aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przy czym uznał, iż czyny z pkt XVII, XVIII i XIX aktu oskarżenia stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw.

z art. 19 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. oraz przy zastosowaniu art. 37b k.k. wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, a ponadto wymierzył karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 30 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.21. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt XX aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 276 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k., wymierzył mu karę 1 miesiąca pozbawienia wolności,

I.22. za winnego czynu zarzucanego mu w pkt XXI aktu oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k., wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

I.23. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k., art. 87 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych pozbawienia wolności i ograniczenia wolności orzekł karę łączną 1 roku pozbawienia wolności,

I.24. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych grzywny orzekł karę łączną grzywny określając liczbę stawek dziennych na 115 oraz ustalając wysokość jednej stawki na 300 zł,

I.25. zasądził od mjr rez. L. G. na rzecz Skarbu Państwa przypadającą na niego część kosztów procesu w kwocie 14 939,10 zł, w tym opłatę w kwocie 7.080 zł;

5. oskarżoną E.Z.:

II.1. w ramach czynu zarzucanego jej w akcie oskarżenia, za winną tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 2004 r. do 2012 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc zatrudnioną na stanowisku starszego magazyniera w Jednostce Wojskowej (...) w W. ((...) Rejonowa Baza Materiałowa - (...) RBM), a następnie po jej rozformowaniu w Jednostce Wojskowej (...) w W. ((...) Regionalna Baza Logistyczna - (...) RBLog), pomogła kpt. L. G. zajmującemu stanowisko kierownika sekcji składu (...) RBM, a następnie pełniącym w stopniu majora obowiązki kierownika składu (...) RBM, a ostatecznie zajmującemu stanowisko kierownika składu (...) RBLog, a także innym

ustalonym i nieustalonym osobom, w tym chor. A. K. i st. sierż. sztab. J.R. z Jednostki Wojskowej (...) w K., a także chor. P. W. z Jednostki Wojskowej (...) W., zajmującym stanowiska magazynierów i kierowników magazynów mundurowych oraz nieustalonym żołnierzom z innych Jednostek Wojskowych znajdujących się na zaopatrzeniu mundurowym (...) RBM, a następnie (...) RBLog, działającym w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, wiedząc o tym, że wymieniony oficer przekraczał swoje uprawnienia związane z pełnionymi funkcjami oraz nie dopełniał obowiązków określonych w pkt. 3 i 5 ppkt. 14 i 19 „Zakresu obowiązków kierownika sekcji składu (...) RBM”, pkt. 3 ppkt. 19 i pkt. 5 ppkt. 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu (...) RBM” oraz pkt. 3 ppkt. 19 i pkt. 5 ppkt. 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu 2 RBLog” i działał na szkodę interesu publicznego, w przywłaszczeniu przedmiotów zaopatrzenia mundurowego:

- w odniesieniu do Jednostki Wojskowej (...) w K. - 100 sztuk materacy polowo-koszarowych o wartości nie mniejszej niż 2748,25 zł, a w odniesieniu do Jednostki Wojskowej (...) w W. nieustaloną ilość mienia o nieustalonej wartości, w ten sposób, że jako osoba uprawniona do wystawienia dokumentu poświadczająca nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, poprzez podpisywanie dokumentów materiałowych w postaci: zlecenia - asygnat oraz WZ (Wydanie Zewnętrzne), stwierdzających wydanie z jej magazynu tego asortymentu do wskazanych wyżej Jednostek Wojskowych, na których to dokumentach, jako osoby przyjmujące to mienie podpisywali się wskazani podoficerowie, a zatwierdzał je najczęściej wspomniany oficer, w sytuacji gdy faktycznie nie wydawała w całości lub w części przedmiotów zaopatrzenia mundurowego, do których wydania była zobowiązana zgodnie z treścią wystawionych dokumentów rozchodowych, a nieodebrane mienie pozostawało nadal w magazynie pod jej pieczęcią w dyspozycji tego oficera, a następnie ułatwiała jego zbycie poprzez wydawanie tego asortymentu z magazynu wskazanym jej każdorazowo przez ww. oficera ustalonym osobom cywilnym, w tym C. O. - właścicielowi Firmy Handlowo- Usługowej „G.” C. O. w G., którzy nielegalnie nabywali od tego oficera wskazane przedmioty,
- w odniesieniu do Jednostki Wojskowej (...) w W. (a następnie Jednostki Wojskowej (...) w W.) - 936 sztuk materacy polowo-koszarowych, 1095 sztuk kocy o wartości nie mniejszej niż 51 256,31 zł, w ten sposób że na polecenie mjr L. G.

wydawała to mienie z prowadzonego przez siebie magazynu, z pominięciem wymaganych dokumentów rozchodowych oraz przy braku podstaw do jego wydawania ustalonych, wskazanemu przez tegoż oficera nabywcy, który w sposób nielegalny nabywał je od tego oficera oraz kierowcy M. W., który samowolnie wywoził to mienie wojskowymi pojazdami mechanicznymi poza teren Składu W. dla osób, które nielegalnie nabywały od niego wskazane przedmioty, to jest przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o łącznej wartości nie mniejszej niż 54 004,56 zł, przy czym wspomniane osoby (kierowca i bezpośredni nabywcy) przy wywozie tych przedmiotów ze Składu W. posługiwały się w celu użycia za autentyczne nierejestrowanymi, podrobionymi dokumentami oznaczonymi, jako „zlecenia - asygnata”, mającymi stwarzać pozory legalności wywozu tych przedmiotów, pomimo tego, że osoby te nie miały prawa tych przedmiotów pozyskiwać lub ich wywozić, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności, a ponadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 50 zł,

II.2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata,

II.3. zasądził od oskarżonej E. Z. na rzecz Skarbu Państwa przypadającą na nią część kosztów procesu w kwocie 3.231,60 zł, w tym opłatę w kwocie 1.180 zł;

6. oskarżonego M. W.

III.1. w ramach czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 2004 r. do 2012 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc zatrudnionym na stanowisku kierowcy w Jednostce Wojskowej (...) w W. ((...)) Rejonowa Baza Materiałowa - (...) RBM), a następnie po jej rozformowaniu w Jednostce Wojskowej (...) w W. ((...)) Regionalna Baza Logistyczna - (...) RBLog), pomógł kpt. L. G., zajmującemu stanowisko kierownika sekcji składu (...) RBM, a następnie pełniącym w stopniu majora obowiązki kierownika Składu (...) RBM, a

także innym ustalonym i nieustalonym osobom, w tym chor. A. K. i st. sierż. sztab. J. R. z Jednostki Wojskowej (...) w K., a także z chor. P. W. z Jednostki Wojskowej (...) W., zajmującym stanowiska magazynierów i kierowników magazynów mundurowych oraz nieustalonym żołnierzom z innych Jednostek Wojskowych znajdujących się na zaopatrzeniu mundurowym (...) RBM, a następnie (...) RBLog, działającym w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, wiedząc o tym, że wspomniani podoficerowie przekraczali swoje uprawnienia i niedopełniali obowiązków oraz wymieniony oficer przekraczał swoje uprawnienia związane z pełnionymi funkcjami oraz nie dopełniał obowiązków określonych w pkt. 3 i 5 ppkt. 14 i 19 „Zakresu obowiązków kierownika sekcji składu (...) RBM”, pkt. 3 ppkt. 19 i pkt. 5 ppkt. 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu (...) RBM” oraz pkt. 3 ppkt. 19 i pkt. 5 ppkt. 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu (...) RBLog” i działał na szkodę interesu publicznego, w przywłaszczeniu mienia ruchomego powierzonego ustalonym, jak również nieustalonym żołnierzom z Jednostek Wojskowych będących na zaopatrzeniu (...) RBM, a następnie (...) RBLog w W., to jest mienia o wartości nie mniejszej niż 30 729,79 zł, w ten sposób, że na polecenie wskazanego oficera pobierał ten asortyment z magazynów mundurowych znajdujących się na terenie Składu W. i samowolnie wywoził go użytkowanymi przez siebie wojskowymi pojazdami mechanicznymi poza teren tegoż Składu do ustalonych, jak również nieustalonych osób wskazywanych mu przez tego oficera, które nielegalnie nabywały od niego wskazane przedmioty, posługując się przy tych wyjazdach w celu użycia za autentyczne, nierejestrowanymi, podrobionymi dokumentami, oznaczanymi, jako „Zlecania - asygnata”, mającymi stwarzać pozory legalności wywozu tych przedmiotów ze Składu W., którym to dokumentom nadawano treść i wygląd tożsamy z dokumentami materiałowymi faktycznie wytwarzanymi w sekcji przechowywania umundurowania i żywności, a które to dokumenty były wytwarzane i przekazywane mu na polecenie L. G. przez osoby zajmujące stanowiska samodzielnych referentów i A. K., pomimo braku podstaw do ich wytworzenia i przy braku podstaw do wywiezienia tego mienia poza teren Składu

W., czym ułatwiał mu jednocześnie zbycie tego asortymentu”, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zb. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 362 § 1 k.k. w zw. z art. 317 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, a ponadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 50 zł,

III.2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata,

III.3. zasądził od M. W. na rzecz Skarbu Państwa przypadającą na niego część kosztów procesu w kwocie 1.386,60 zł, w tym opłatę w kwocie 1.180 zł;

7. oskarżoną A. K.

IV.1. za winną czynu zarzucanego jej w pkt 1 aktu oskarżenia, tj. popełnienia przestępstwa z art. 270 § 2a k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 270 § 2a k.k. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 50 zł,

IV.2. w ramach czynu zarzucanego jej w pkt 2 aktu oskarżenia, za winną tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 2007 r. do 2012 r. w W., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, pomogła zbyć rzeczy uzyskane za pomocą czynu zabronionego przez kpt. L. G., zajmującego stanowisko kierownika sekcji składu (...) RBM, a następnie pełniącego w stopniu majora obowiązki kierownika składu (...) RBM, a ostatecznie zajmującego stanowisko kierownika składu (...) RBLog, w ten sposób, że będąc zatrudnioną w Jednostce Wojskowej (...) w W. ((...) Rejonowa Baza Materiałowa - (...) RBM) na stanowisku magazyniera, a faktycznie wykonując obowiązki referenta w sekcji przechowywania umundurowania i żywności Skład W., a następnie będąc zatrudnioną w Jednostce Wojskowej (...) w W. ((...) Regionalna Baza Logistyczna - (...) RBLog) na stanowisku samodzielnego referenta w sekcji przechowywania umundurowania i żywności Skład W., w celu użycia za autentyczne, wystawiła wielokrotnie nierejestrowane dokumenty oznaczane jako „zlecenia - asygnaty”, którym nadawała treść i wygląd tożsamy z dokumentami materiałowym wytwarzanymi w sekcji

przechowywania umundurowania i żywności poprzez m.in. ostemplowywanie ich pieczęciami urzędowymi używanymi w tej sekcji do oznaczania dokumentów rozchodowych, pomimo braku podstaw do wystawiania takich dokumentów, na podstawie których to dokumentów osoby wskazane przez L. G., tj. dwie ustalone osoby cywilne, które zakupywały od ww. przedmioty zaopatrzenia mundurowego, w tym C. O. - właściciel Firmy Handlowo-Usługowej „G.” C. O. w G., swobodnie opuszczali teren Składu wraz z przedmiotami nabytymi z popełnienia czynu zabronionego, a także M. W. kierowca z tej Jednostki, który wywoził te przedmioty samowolnie wojskowymi pojazdami mechanicznymi poza teren Składu W., a także wystawiała w sposób wskazany wyżej nierejestrowane dokumenty rozchodowe oznaczane jako „zlecenia - asygnaty”, pomimo braku podstaw do ich wystawienia, pozwalające C. O. - właścicielowi Firmy Handlowo-Usługowej „G.” C. O. w G., na wjazd na teren wspomnianych jednostek wojskowych z dresami legalnie zakupionymi uprzednio przez niego w Agencji Mienia Wojskowego, a następnie nielegalną wymianę tych dresów na inne rozmiary, po czym wyjazd z tymi dresami poza teren wspomnianych jednostek wojskowych, tj. przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. zw. z art. 12 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 50 zł,

IV.3. na mocy art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce wymierzonych kar jednostkowych grzywny orzekł karę łączną grzywny określając liczbę stawek dziennych na 100 oraz ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł,

IV.4. zasądził od A. K. na rzecz Skarbu Państwa przypadającą na nią część kosztów procesu w kwocie 1.206,60 zł, w tym opłatę w kwocie 1.000 zł;

V. oskarżoną J. O.

V.1. w ramach czynu zarzuconego jej w akcie oskarżenia, za winną tego, że w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 2004 r. do dnia 15.04.2010 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc zatrudnioną na stanowisku starszego magazyniera w magazynie przedmiotów umundurowania polowego w Jednostce Wojskowej (...) w W. ((...)) Rejonowa Baza Materiałowa - (...) RBM), a następnie po jej rozformowaniu w Jednostce Wojskowej (...) w W. ((...)) Regionalna Baza Logistyczna - (...) RBLog),

pomogła kpt. L. G. zajmującemu stanowisko kierownika sekcji składu (...) RBM, a następnie pełniącego w stopniu majora obowiązki kierownika składu (...) RBM, a ostatecznie zajmującego stanowisko kierownika składu (...) RBLog, a także innym ustalonym i nieustalonym osobom, w tym chor. A. K. i st. sierż. sztab. J. R. z Jednostki Wojskowej (...) w K., a także z chor. P. W. z Jednostki Wojskowej (...) W., zajmującym stanowiska magazynierów i kierowników magazynów mundurowych oraz nieustalonym żołnierzom z innych Jednostek Wojskowych znajdujących się na zaopatrzeniu mundurowym (...) RBM, a następnie (...) RBLog, działającym w celu osiągnięcia korzyści majątkowych, wiedząc o tym, że wymieniony oficer przekraczał swoje uprawnienia związane z pełnionymi funkcjami oraz nie dopełniał obowiązków określonych w pkt. 3 i 5 ppkt. 14 i 19 „Zakresu obowiązków kierownika sekcji składu (...) RBM”, pkt. 3 ppkt. 19 i pkt. 5 ppkt. 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu (...) RBM” oraz pkt. 3 ppkt. 19 i pkt. 5 ppkt. 12 i 43 „Zakresu obowiązków kierownika składu (...) RBLog” i działał na szkodę interesu publicznego, w przywłaszczeniu przedmiotów zaopatrzenia mundurowego w ilości nie mniejszej niż:

- w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w K. - 550 kompletów mundurów polowych wz. 93, 290 sztuk kurtek z podpinką wz. 93, 200 kompletów dresów koloru zielonego,
- w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w W. - nieustaloną ilość przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o nieustalonej wartości,
- w odniesieniu do mienia innych nieustalonych Jednostek Wojskowych - bliżej nieustaloną ilość bliżej nieustalonych przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o nieustalonej wartości,

to jest mienia o wartości nie mniejszej niż 43 729,50 zł, w ten sposób, że:

- jako osoba uprawniona do wystawienia dokumentu poświadczająca nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne, poprzez podpisywanie dokumentów materiałowych w postaci: zlecenia - asygnat oraz WZ (Wydanie Zewnętrzne), stwierdzających wydawanie z jej magazynu tego asortymentu do wskazanych wyżej Jednostek Wojskowych, na których to dokumentach, jako osoby przyjmujące to mienie podpisywali się również wskazani podoficerowie, a także inni nieustaleni żołnierze uprawnieni do odbioru tego mienia, a zatwierdzał je najczęściej wspomniany oficer, w sytuacji gdy faktycznie nie wydawała w całości lub w części

przedmiotów zaopatrzenia mundurowego do których wydania była zobowiązana zgodnie z treścią wystawionych dokumentów rozchodowych, a nieodebrane mienie pozostawało nadal w magazynie pod jej pieczęcią do dyspozycji tego oficera,

- bądź też przyjmowała do magazynu na polecenie swojego przełożonego od ww. żołnierzy przedmioty zaopatrzenia mundurowego I kategorii z pominięciem dokumentacji przychodowej oraz brakiem podstaw do ujęcia takich przedmiotów w ewidencji, a następnie tak pozyskany asortyment wydawała z magazynu ustalonym osobom cywilnym, w tym C. O. - właścicielowi Firmy Handlowo- Usługowej „G.” C. O. w G. wskazanym każdorazowo przez ww. oficera lub też kierowcy M. W., który samowolnie wywoził to mienie wojskowymi pojazdami mechanicznymi poza teren Składu W. do ustalonych, jak również nie ustalonych osób wskazywanych mu przez tego oficera, które nielegalnie nabywały od niego wskazane przedmioty przy braku podstaw do wydawania tego mienia z magazynu i pomimo tego, że osoby te nie miały prawa tych przedmiotów pozyskiwać lub ich wywozić, które to osoby jednocześnie w celu użycia za autentyczne posługiwały się przy wywozie tych przedmiotów z terenu Składu W., nierejestrowanymi, podrobionymi dokumentami oznaczonymi, jako „zlecania - asygnata”, mającymi stwarzać pozory legalności wywozu tych przedmiotów, a jednocześnie, w bliżej nieustalonych dniach, w okresie od 2010 do 2011 r. w W., kilkakrotnie na polecenie przełożonego mjr L. G. dokonała wymiany bliżej nieustalonej ilości kompletów dresów koloru zielonego, w ten sposób, iż ww. ilość wspomnianych dresów uprzednio legalnie zakupionych w Agencji Mienia Wojskowego przez C. O. - właściciela Firmy Handlowo-Usługowej „G.” C. O. w G. wymieniała na inne rozmiary tożsamyh dresów przechowywanych w prowadzonym przez nią magazynie, tj. popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 19 § 1 k.k. wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności, a ponadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych określając wysokość jednej stawki na 50 zł,

V.2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata,

V.3. zasądził od J. O. na rzecz Skarbu Państwa przypadającą na nią część kosztów procesu w kwocie 1.386,60 zł, w tym opłatę w kwocie 1.180 zł,

VI. oskarżonego mjr. M. M.

VI.1. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. przestępstwa z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 239 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

VI.2. ustalił, że koszty procesu w zakresie mjr. M. M. ponosi Skarb Państwa.

Apelacje od wskazanego wyżej wyroku wnieśli: prokurator, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego (...) Regionalnej Bazy Logistycznej w W. oraz obrońcy oskarżonych L. G., M. W., A. K..

Prokurator zaskarżył wyrok Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 marca 2020 r. w całości, na niekorzyść wszystkich sześciu oskarżonych, zarzucając: I. obrazę przepisu prawa karnego materialnego:

1) pod postacią art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. polegającą na niezasadnym przyjęciu art. 271 § 1 k.k. jako podstawy wymiaru kary za czyn przypisany oskarżonemu mjr. rez. L. G. w pkt. 1.5 części dyspozytywnej wyroku zakwalifikowany z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k., w sytuacji gdy prawidłową podstawą wymiaru kary winien być art. 231 § 2 k.k.,

2) pod postacią art. 271 § 3 k.k. polegającą na jego niezastosowaniu w kwalifikacji prawnej czynu poprzez uznanie, iż oskarżony mjr. rez. L. G. swoim zachowaniem opisanym w pkt. VII aktu oskarżenia, a rozstrzygniętym w pkt. 1.8 części dyspozytywnej wyroku, wyczerpał znamiona występku stypizowanego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w sytuacji gdy subsumcja prawidłowo dokonanych przez Sąd ustaleń faktycznych, a zwłaszcza uznania przez Sąd, iż działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, prowadzi do wniosku, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występku kwalifikowanego z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

3) pod postacią art. 271 § 3 k.k. poprzez jego bezzasadne niezastosowanie w podstawie kwalifikacji prawnej czynu z pkt. XII aktu oskarżenia, a rozstrzygniętego w pkt. 1.13 części dyspozytywnej wyroku, gdzie przyjęto kumulatywną kwalifikację prawną czynu mjr. rez. L. G. z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 273 § 1 k.k. zamiast prawidłowej art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.,

4) pod postacią art. 45 § 1 k.k. w zakresie czynów przypisanych mjr. rez. L. G. w pkt. I ppkt. 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku polegającego na zaniechaniu orzeczenia wobec mjr. rez. L. G. obligatoryjnego środka karnego w postaci przepadku uzyskanych korzyści majątkowych, które uzyskał on w związku z popełnieniem przypisanych mu przestępstw;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na treść orzeczenia polegający:

1) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. 1.1 części dyspozytywnej wyroku przypisanego mjr. rez. L. G. - na przyjęciu, iż wymieniony oficer dokonał przywłaszczenia przedmiotów zaopatrzenia mundurowego (PZM) o łącznej wartości nie mniejszej niż 15.511,86 zł, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów w zakresie ustalania i wyliczania wysokości wyrządzonej szkody prowadzi do wniosku, że szkoda wyrządzona przez tego oficera była nie niższa niż 31.023,72 zł, co w konsekwencji doprowadziło do zaniechania orzeczenia środka kompensacyjnego obowiązku naprawienia szkody,

2) w odniesieniu do czynu opisanego w pkt. 1.2 części dyspozytywnej wyroku przypisanego mjr. rez. L. G. - na bezzasadnym przyjęciu iż:

a) doszło do przywłaszczenia mienia ruchomego Jednostki Wojskowej (...) w K. w ilości niższej niż faktycznie, to jest jedynie 950 kompletów mundurów polowych wz. 93, 300 sztuk kurtek z podpinką wz. 93, 300 kompletów ubrania roboczego, 500 kompletów dresów koloru zielonego, 650 par trzewików żołnierskich koloru czarnego, 100 materacy koszarowo-polowych o łącznej wartości co najmniej 116 605,54 zł, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań złożonych przez A. K. i J. R. oraz wyjaśnień L. G. złożonych w postępowaniu przygotowawczym oraz w zakresie sposobu ustalania szkody

proceedzi do innych niekorzystnych dla niego w tym zakresie ustaleń, zarówno co do ilości jak i wartości tych przedmiotów,

b) doszło do przywłaszczenia mienia ruchomego Jednostki Wojskowej (...) W. o nieustalonej ilości i nieustalonej wartości, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań złożonych przez P. W., wyjaśnień E. Z., jak również częściowo wyjaśnień L. G. i C. O. ze śledztwa oraz w zakresie sposobu ustalania szkody prowadzi do innych niekorzystnych dla niego w tym zakresie ustaleń, zarówno co do ilości jak i wartości tych przedmiotów,

c) łączna wartości wszystkich PZM przywłaszczonych przez mjr. rez. L. G., w tym również pochodzących z Jednostki Wojskowej (...) w W. była nie mniejszej niż 167 861,85 zł, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zgromadzonych w sprawie dowodów wskazuje, że wartość szkody była znacznie większa,

d) nie można było dokonać miarodajnych ustaleń ile razy C. O. wymienił dresy w Składzie W. i jaką w związku z tym korzyść majątkową uzyskał mjr. rez. L. G. w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego w postaci wyjaśnień L. G. i C. O. złożonych w śledztwie oraz zeznań M. R., jak również dokumentacji uzyskanej z Agencji Mienia Wojskowego i zawartej w aktach wydzielonych sprawy daje podstawę do przyjęcia, iż wymian tych było nie mniej jak 4, a mjr rez. L. G. uzyskał w związku z tym procederem, korzyść majątkową w wysokości nie mniejszej niż 10.000 zł,

e) nie dokonano ustaleń w zakresie tego, jakie korzyści majątkowe mjr rez. L. G. uzyskał w związku z procederem przywłaszczania przedmiotów zaopatrzenia mundurowego, pomimo posiadania przez Sąd I instancji obszernego w tym zakresie materiału dowodowego,

f) rola mjr. rez. L. G. w popełnieniu przypisanego mu czynu była mniejsza niż kierowników magazynów mundurowych z innych jednostek wojskowych, którzy pozostawiali mu do sprzedaży należące do tych jednostek mienie, w sytuacji gdy bez udziału tego oficera, a także podporządkowanych mu pracowników nie byłoby w ogóle możliwe przywłaszczenie przedmiotów zaopatrzenia mundurowego, a zatem, w świetle dowodów przeprowadzonych przez Sąd, rola oskarżonego G. w tym procederze była wiodąca i kluczowa,

w konsekwencji których to uchybień Sąd I instancji bezzasadnie wyeliminował z opisu czynu przypisanego mjr. rez. L. G. oraz z jego kwalifikacji prawnej art. 294 § 1 k.k., zaniechał orzekania częściowego obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych jednostek wojskowych, jak również nie orzekł przepadku korzyści majątkowej, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego opisanego powyżej bez konieczności jego uzupełniania prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż łączna ilość i wartość mienia ruchomego przywłaszczonego przez tego oficera była znacznej wartości, a rola L. G. we wskazanym procederze była istotna i kluczowa,

3) na przyjęciu w odniesieniu do czynu przypisanego E. Z., iż pomogła ona dokonać mjr. rez. L. G. przywłaszczenia mienia w postaci przedmiotów zaopatrzenia mundurowego: w odniesieniu do Jednostki Wojskowej (...) w K. - 100 sztuk materacy polowo-koszarowych o wartości nie mniejszej niż 2748,25 zł, a w odniesieniu do Jednostki Wojskowej (...) w W. - nieustalonej ilości mienia o nieustalonej wartości, a w odniesieniu do Jednostki Wojskowej (...) w W. (a następnie Jednostki Wojskowej (...) w W.) - 936 sztuk materacy polowo-koszarowych, 1095 sztuk kocy o wartości nie mniejszej niż 51 256,31 zł, to jest przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o łącznej wartości nie mniejszej niż 54 004,56 zł, w sytuacji gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań złożonych przez A. K., J. R., P. W. oraz częściowo wyjaśnień E. Z. i L. G. złożonych w toku postępowania przygotowawczego prowadzi do innych niekorzystnych dla niej w tym zakresie ustaleń zarówno co do ilości jak i wartości tych przedmiotów,

4) na przyjęciu, w odniesieniu do czynu przypisanego J. O., iż pomogła ona dokonać mjr. rez. L. G. przywłaszczenia mienia w postaci przedmiotów zaopatrzenia mundurowego: w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w K. - 550 kompletów mundurów polowych wz. 93, 290 sztuk kurtek z podpinką wz. 93, 200 kompletów dresów koloru zielonego,

- w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w W. - nieustalonej ilości przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o nieustalonej wartości,

- w odniesieniu do mienia innych nieustalonych Jednostek Wojskowych - bliżej nieustalonej ilości bliżej nieustalonych przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o nieustalonej wartości,

to jest mienia o wartości nie mniejszej niż 43.729,50 zł, w sytuacji, gdy prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań złożonych przez A. K., J. R., P. W. oraz częściowo wyjaśnień L. G. złożonych w toku postępowania przygotowawczego prowadzi do innych, niekorzystnych dla niej w tym zakresie ustaleń zarówno co do ilości jak i wartości tych przedmiotów, w wyniku czego Sąd I instancji bezzasadnie wyeliminował z opisu czynu przypisanego oraz z jego kwalifikacji prawnej art. 294 § 1 k.k.,

5) w odniesieniu do uniewinnienia mjr. rez. M. M. - polegający na przyjęciu, iż nie ma wiarygodnych dowodów na to, iż wymieniony oficer ustalił z E. Z. fakt załadowania mniejszej ilości kocy wojskowych i materacy polowo-koszarowych w związku z realizacją przez Skład W. rozkazu nr (...) z dnia 21 sierpnia 2014 r. Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych dotyczącego organizacji nieodpłatnego transportu na Ukrainę w stosunku do tych ilości na jakie zostały wystawione dokumenty materiałowe (faktury pro forma i asygnaty), a tym samym nie wyczerpał znamion występku określonego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k., a także ustalenia, iż mjr. rez. Major M. nie miał zamiaru utrudniania postępowania karnego prowadzonego wobec E. Z. i mjr. rez. L. G., których to ustaleń Sąd dokonał w oparciu o dowolną i wybiórczą ocenę zgromadzonych dowodów, a zwłaszcza wyjaśnień mjr. rez. M. M. i E. Z. biorąc pod uwagę jedynie okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, a pomijające okoliczności go obciążające, w sytuacji gdy ocena całości zgromadzonego materiału dowodowego przeprowadzona z uwzględnieniem zasad określonych w art. 7 k.p.k., to jest prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego prowadzi do jednoznacznego i jedyne go możliwego do wywiedzenia wniosku, iż oskarżony mjr. rez. M. M. dopuścił się popełnienia zarzuconego mu przestępstwa;

III. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonych: mjr. rez. L. G., J. O., M. W. i A. K., a w stosunku do L. G. i A. K. również kar łącznych, które nie uwzględniają stopnia ich zawinienia i stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz nie spełniają celów zapobiegawczo - wychowawczych w

stosunku do oskarżonych i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przy czym w odniesieniu do mjr. rez. L. G., wyrażającym się dodatkowo w wymierzeniu kar jednostkowych przy bezzasadnym zastosowaniu art. 37 b k.k., zaś w przypadku A. K. w wymierzeniu jej kary grzywny zamiast kary pozbawienia wolności oraz bezzasadnym przyjęciu, że w stosunku do oskarżonych M. W. i J. O. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna co przejawiało się w warunkowym zawieszeniu wykonania im kary;

IV. niesłuszne niezastosowanie wobec mjr. rez. L. G. na podstawie art. 324 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 327 § 2 k.k. w odniesieniu do czynów z pkt. I.1, I.2, I.6, I.7 i I.9, środka karnego w postaci degradacji w sytuacji, gdy oskarżony skazany został za przestępstwa umyślne, a sposób i okoliczności ich popełnienia, to jest wielość i różnorodność zachowań, poczynawszy od przyjmowania korzyści majątkowych, poprzez przywłaszczanie znacznej ilości mienia za którego ochronę z tytułu pełnionej funkcji był odpowiedzialny, uczynienie sobie z tego procederu stałego źródła dochodu, poprzez fałszowanie dokumentów i niedopełnianie obowiązków, aż po zasługujące na szczególne potępienie i spotykane absolutnie wyjątkowo w odniesieniu do oficerów Wojska Polskiego deprawowanie innych, podległych z racji pełnienia prestiżowej i eksponowanej funkcji kierownika Składu W. pracowników cywilnych wojska poprzez wydawanie im poleceń popełnienia przestępstw, szczególnie że działanie w przypadku każdego z tych czynów podejmowane było w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, która to bezprawna okoliczność kompleksowo jednoznacznie i nieodzownie dowodzi, że sprawca utracił właściwości wymagane do posiadania stopnia wojskowego,

V. niesłuszne niezastosowanie wobec mjr. rez. L. G. w odniesieniu do czynów z pkt. I.1, I.2, I.6 i I.7, A. K. w stosunku do czynu z IV.2 oraz w odniesieniu do czynów przypisanych E. Z., J. O. i M. W. na podstawie art. 43b k.k. środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości żołnierzy i pracowników cywilnych Jednostki Wojskowej (...) w W., w sytuacji gdy przemawiały za tym względy społecznego oddziaływania skazania i nie naruszało to interesu pokrzywdzonych jednostek wojskowych.

Podnosząc powyższe, oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonych mjr. rez. L. G., E. Z., J. O., M. W. oraz A. K. i orzeczenie wobec:

1. mjr. rez. L. G.:

- za czyn opisany w pkt. I.1 części dyspozytywnej wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 100 stawek po 500 zł każda, środków karnych degradacji i podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego odczytanie wszystkim żołnierzom i pracownikom wojska z JW(...) W. oraz częściowego obowiązku naprawienia szkody w kwocie nie mniejszej niż 11.023,72 zł na rzecz Jednostki Wojskowej (...) w K., a z ostrożności procesowej - w przypadku nie uwzględnienia wniosku o zasądzenie częściowego obowiązku naprawienia szkody - środka karnego przepadku korzyści majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 6750 zł, z przyjęciem w opisie czynu, że wartość przywłaszczonych przedmiotów była nie mniejsza niż 31.023,72 zł;

- za czyn opisany w pkt. I.2 części dyspozytywnej wyroku kary 6 lat pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 200 stawek po 500 zł każda, środków karnych: degradacji, podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego odczytanie wszystkim żołnierzom i pracownikom wojska z JW(...) W. oraz częściowego obowiązku naprawienia szkody w wysokości nie mniejszej niż: 100.000 zł na rzecz Jednostki Wojskowej (...) w W., 50.000 zł na rzecz Jednostki Wojskowej (...) W. oraz 300.000 zł na rzecz Jednostki Wojskowej (...) w K. oraz z ostrożności procesowej - w przypadku nieuwzględnienia wniosku o zasądzenie częściowego obowiązku naprawienia szkody - środka karnego przepadku korzyści majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 59.750 zł z przyjęciem w opisie czynu, że L. G. dokonał przywłaszczenia mienia w ilości nie mniejszej niż;

1. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w K. 2900 kompletów mundurów polowych wz. 93, 2600 par trzewików żołnierskich koloru czarnego, 1200 kompletów dresu koloru zielonego, 800 sztuk kurtek polowych z podpinką wz. 93, 200 pasów żołnierskich, 300 kompletów ubrań roboczych, 150 sztuk peleryn - namiotów kolor khaki, 100 par butów filcowo - gumowych, 100 materacy polowo-koszarowych oraz 400 tornistrów wojskowych o łącznej wartości nie mniejszej niż 635.683,00 zł,

2. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) W. 500 kompletów ubrania letniego czołgisty, 100 kompletów ubrania zimowego czołgisty, 300 kompletów mundurów polowych wz. 93, 150 kompletów dresu koloru zielonego, 250 sztuk kurtek polowych z podpinką wz. 93, 100 kompletów materacy polowo-koszarowych, podgłówek i kocy, 150 par butów filcowo - gumowych, 500 par rękawic polowych i 200 kompletów ubrania roboczego w I kategorii oraz przedmioty niższej kategorii, w ilości nie mniejszej niż: 700 kompletów materacy polowo-koszarowych, podgłówek i kocy, 500 pasów brezentowych i 300 sztuk tornistrów wojskowych wraz z szelkami do oporządzenia o łącznej wartości nie mniejszej niż 114.471,25 zł,

3. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w W., a następnie Jednostki Wojskowej (...) w W.: 936 sztuk materacy polowo-koszarowych oraz 1095 sztuk kocy o łącznej wartości co najmniej 102,512,62 zł,

4. w odniesieniu do mienia innych nieustalonych jednostek wojskowych nieustaloną ilość przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o nieustalonej wartości, to jest łącznie dokonał przywłaszczenia znacznej wartości PZM o łącznej wartości nie mniejszej niż 852.668,72 zł i zakwalifikowaniem czynu dodatkowo z art. 294 § 1 k.k.,

- za czyn wskazany w pkt. I. 3 części dyspozytywnej orzeczenia (opisany w pkt. 3 aktu oskarżenia) kary 1 roku pozbawienia wolności,

- za czyn wskazany w pkt. I. 5 części dyspozytywnej orzeczenia (opisany w pkt. 5 aktu oskarżenia) kary 2 lat pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek po 500 zł każda oraz przyjęcia, iż podstawą prawną wymiaru kary jest przepis art. 231 § 2 k.k.,

- za czyn opisany w pkt. I. 6 części dyspozytywnej wyroku (opisany w pkt. VI aktu oskarżenia) kary 1 roku pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek po 500 zł każda, środka karnego w postaci degradacji oraz podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez jego odczytanie wszystkim żołnierzom i pracownikom wojska z JW (...) W.

- za czyn opisany w pkt. I.7 części dyspozytywnej wyroku (opisany w pkt. VI aktu oskarżenia) kary 1 roku pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek po 500 zł każda,

- za czyn wskazany w pkt. I.9 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio opisany w pkt VIII aktu oskarżenia) kary 1 roku pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 10 stawek po 500 zł każda, środka karnego degradacji oraz przepadku korzyści majątkowej w kwocie 220 zł,
 - za czyn wskazany w pkt I.10 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio czyn opisany w pkt. IX aktu oskarżenia) kary 6 miesięcy pozbawienia wolności,
 - za czyny wskazane w pkt. I. 4, 8 i 11 części dyspozytywnej orzeczenia (odpowiednio czyny opisane w akcie oskarżenia w pkt. IV, VII i X) przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. kary 2 lata pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek po 500 zł i przyjęcia w odniesieniu do czynu z pkt. I.8 części dyspozytywnej wyroku jako prawidłowej kwalifikacji prawnej z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
 - za czyny wskazane w pkt. I.12, 13, 14, 15, 16 i 17 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio czyny opisane w akcie oskarżenia w pkt. XI, XII, XIII, XIV, XV i XVI) przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. kary 2 lat pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek po 500 zł każda,
 - za czyny wskazane w pkt. I.18, I. 19 i I. 20 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio czyny z pkt. XVII, XVIII i XIX aktu oskarżenia) przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. kary 2 lat pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 500 zł każda,
 - za czyn wskazany w pkt. I.21 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio czyn z pkt. XX aktu oskarżenia) kary 1 roku pozbawienia wolności,
 - za czyn wskazany w pkt I.22 części dyspozytywnej wyroku (odpowiednio czyn z pkt. XXI aktu oskarżenia) kary 2 lat pozbawienia wolności,
 - w miejsce orzeczonej w pkt I.23 części dyspozytywnej wyroku kary łącznej 10 lat pozbawienia wolności,
 - w miejsce orzeczonej w pkt. I.24 części dyspozytywnej wyroku kary łącznej grzywny w wysokości 500 stawek dziennych po 500 złotych za stawkę,
2. E. Z. - poprzez przyjęcie w opisie czynu przypisanego jej w pkt. II.1 wyroku, iż pomogła ona mjr. rez. L.G. dokonać przywłaszczenia mienia w ilości nie mniejszej niż: w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w K. 100 sztuk materacy polowo-koszarowych, a w odniesieniu do Jednostki Wojskowej (...) w W.

w ilości nie mniejszej niż 500 kompletów ubrań letnich czołgisty, 100 kompletów ubrań zimowych czołgisty oraz 100 kompletów materaca polowo-koszarowego wraz z podgłówkiem i kocem, w odniesieniu do Jednostki Wojskowej (...) w W. (a następnie Jednostki Wojskowej (...) w W.) - 936 sztuk materacy polowo-koszarowych oraz 1095 sztuk kocy, to jest przedmiotów zaopatrzenia mundurowego o łącznej wartości nie mniejszej niż 178.489, 12 zł,

3. M. W. - kary 3 lata pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 500 stawek po 100 zł każda, środka karnego podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez odczytanie jego treści wszystkim żołnierzom i pracownikom wojska z JW(...) W.,

4. A. K. :

- za czyn opisany w pkt. IV.1. - kary 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt IV.2 - kary 1 roku pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 2 k.k. - grzywny w wysokości 500 stawek po 100 zł każda,
- w miejsce kar jednostkowych wymierzenie kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez odczytanie jego treści wszystkim żołnierzom i pracownikom wojska z JW(...) W.,

5. J. O. - kary 3 lat pozbawienia wolności, grzywny w wysokości 500 stawek dziennych po 100 złotych każda, podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez odczytanie jego treści wszystkim żołnierzom i pracownikom wojska z JW. (...) w W., z przyjęciem w opisie czynu, iż doprowadziła ona do przywłaszczenia przedmiotów zaopatrzenia mundurowego w ilości nie mniejszej niż:

1. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w K. – 2900 kompletów mundurów polowych wz. 93, 800 kurtek polowych wz. 93 z podpinką, 1200 kompletów dresów koloru zielonego i 150 sztuk peleryn namiotów koloru khaki,

2. w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w W. - 300 kompletów mundurów polowych wz. 93, 250 sztuk kurtek polowych wz. 93 z podpinką, 150 kompletów dresów koloru zielonego, 500 par rękawic polowych oraz 100 kompletów ubrania treningowego, to jest mienia znacznej o łącznej wartości nie mniejszej niż 426.967,50 złotych i zakwalifikowania jej czynu dodatkowo z art. 294 § 1 kk.

6. w zakresie oskarżonego mjr. rez. M. M.- uchylenie wyroku i przekazanie sprawy wymienionego oficera do ponownego rozpoznania Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w W.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego - (...) Regionalnej Bazy Logistycznej ((...)) RBL) w W. zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść w części dotyczącej oskarżonych mjr rez. L. G., E. Z., M. W., A. K., J. O. i zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na:

a. ustaleniu błędnej, zaniżonej o 75 %, wartości mienia przywłaszczonego, a za tym idąc również błędnej wartości szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu - (...) Regionalnej Bazie Logistycznej,

b. błędnym ustaleniu, że szkoda wyrządzona (...) Regionalnej Bazie Logistycznej została już naprawiona na podstawie wyroków skazujących, jakie zapadły wobec chor. rez. A. K. i st. sierż. sztab rez. J. R. oraz st. chor. P. W.,

c. nieprawidłowym przyjęciu, że możliwe jest niedochodzenie należności Skarbu Państwa, jakimi są kary umowne, wskazując na ich fakultatywność i błędnym uznaniu za fakultatywny ustawowy obowiązek dochodzenia należności Skarbu Państwa, skutkujący odpowiedzialnością na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, a za tym idąc również ustaleniu błędnej wartości szkody wyrządzonej pokrzywdzonemu - (...) Regionalnej Bazie Logistycznej, pomijając szkodę powstałą wskutek niemożności dochodzenia należności z uwagi na popełnione przestępstwa fałszowania dokumentów,

2) obrazę przepisów prawa materialnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, powodującą, że orzeczenie nie odpowiada prawu; tj. przepisu art. 46 § 1 k.k., polegającą na braku orzeczenia środka kompensacyjnego tj. obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) Regionalnej Bazy Logistycznej solidarnie w pełnej wysokości.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie prawidłowej wartości wyrządzonej przestępstwem szkody oraz orzeczenie obowiązku naprawienia w całości szkody na rzecz (...) Regionalnej

Bazy Logistycznej solidarnie przez oskarżonych mjr rez. L. G., E. Z., M. W., A. K., J. O.

Obrońca oskarżonego L. G. zaskarżył wyrok Sądu I instancji w części dotyczącej rozstrzygnięcia z pkt I ppkt 1 i 2, na korzyść oskarżonego, zarzucając obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. - poprzez bezzasadne oddalenie wniosku obrony o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w celu określenia rzeczywistej wartości rynkowej przedmiotów zaopatrzenia mundurowego wskazanych w zarzutach I i II oskarżonego mjr rez. L. G. jako dowodu, który nie da się przeprowadzić, a także poczynienie ustaleń odnośnie wartości tego mienia w oparciu o obowiązujące przepisy gospodarki mundurowej, podczas gdy z zeznań świadka K. B. wynika, że ustalenie wartości rzeczywistej przedmiotów zaopatrzenia mundurowego wymaga wiedzy specjalistycznej, w tym uwzględnienia zaszeregowania do danej kategorii, daty produkcji, daty wprowadzenia na wyposażenie, okresu przechowywania, statusu przedmiotów przy uwzględnieniu czy znajdują się w normach należności, czy też stanowią zamienniki, czy są zapasem zbędnym lub nadmiernym, a także przy uwzględnieniu cen przetargowych uzyskiwanych przez Agencję Mienia Wojskowego, a w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych, przyjęty za podstawę orzeczenia, polegający na bezzasadnym uznaniu, że wartość przedmiotów zaopatrzenia mundurowego wskazanych w zarzucie I wynosi nie mniej niż 15 511,86 zł, zaś wartość przedmiotów zaopatrzenia mundurowego wskazanych w zarzucie II wynosi nie mniej niż 167 861,85 zł.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonego L. G. wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego M. W. zaskarżył wyrok Sądu I instancji w zakresie rozstrzygnięć dotyczących tego oskarżonego w całości, na korzyść oskarżonego. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść wyroku tj.:

1) art. 7 k.p.k. w zw. z 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nierozważenie wszystkich

okoliczności ujawnionych w toku sprawy, zwłaszcza tych, które przemawiały na korzyść oskarżonego oraz dokonanie swobodnej oceny materiału dowodowego, z pominięciem zasad prawidłowego rozumowania co przejawiało się brakiem obiektywizmu z uwagi na oparcie orzeczenia wyłącznie na wyjaśnieniach E. Z. oraz kluczowych dokumentach tj. zeznaniach i karteczkach;

2) art. 352 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. poprzez ich błędne niezastosowanie w sytuacji, gdy wyłącznie po zasięgnięciu opinii biegłego można było w sposób prawidłowy określić wartość przedmiotów, których dotyczyło przedmiotowe postępowanie, co skutkowało błędnym ustaleniem wartości ww. przedmiotów, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegającego na tym, że Sąd uznał, iż działania oskarżonego M. W. miały zamiar bezpośredni i były umyślne, w sytuacji gdy ten, jedynie jak wskazywał, wykonywał rozkazy służbowe przełożonego mjr L. G.

Podnosząc powyższe, autor apelacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania; ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie M. W.

Obrońca oskarżonej A. K. zaskarżył powyższy wyrok w zakresie czynów przypisanych oskarżonej A. K. w całości, na jej korzyść i zarzucił:

1) naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. tj. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku poprzez dowolną, nie zaś swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, rażąco łamiącą zasady wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logiki, poprzez nie danie wiary zmienionym wyjaśnieniom oskarżonej odnośnie pierwszego z zarzucanych jej czynów oraz wyjaśnieniom osk. G. z rozprawy, niesłusznego dania wiary pomówieniom oskarżonej przez W. B. i E. J., odnośnie drugiego z czynów zarzuconych - odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonej nieprzynajmniej się do winy, odmówienia dania wiary zeznaniom świadka O. składanych na rozprawie,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, poprzez uznanie oskarżonej za winną przypisanych jej czynów, podczas gdy nie pozwala na to zgromadzony materiał dowodowy.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od popełnienia przypisanych przestępstw,

ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

1. Wniesione w sprawie apelacje prokuratora co do poszczególnych oskarżonych okazały się skuteczne na tyle, że doprowadziły do uchylenia w części zaskarżonego wyroku a w części do jego zmiany. Niezasadne okazały się apelacje wniesione przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego oraz obrońców oskarżonych, choć w wyniku stwierdzenia innych uchybień niż podnoszone, doszło do wydania rozstrzygnięcia w części zgodnego z żądaniem skarżących.

2. W szczególności trafne okazały się w części zarzuty apelacji prokuratora skierowanej przeciwko rozstrzygnięciu wydanemu przez Wojskowy Sąd Okręgowy w W. wobec L. G. Dotyczy to w pierwszym rzędzie zarzutów naruszenia prawa materialnego.

2.1. Zasadny okazał się zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k., polegającej na niezasadnym przyjęciu art. 271 § 1 k.k. jako podstawy wymiaru kary za czyn przypisany L. G. w pkt. I.5. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, zakwalifikowany z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w sytuacji, gdy prawidłową podstawą wymiaru kary winien być art. 231 § 2 k.k. Skoro zgodnie z art. 11 § 3 k.k. w razie skazania za jedno przestępstwo na podstawie kilku zbiegających się przepisów, sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, zaś art. 271 § 1 k.k. przewiduje karę pozbawienia wolności do lat 5, a nadto nie był on podstawą przyjętej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w pkt. I. 5 wyroku (był nim art. 271 § 3 k.k.), podczas gdy art. 231 § 2 k.k. przewiduje górną granicę 10 lat pozbawienia wolności, to niewątpliwie ten ostatni przepis w zw. z art. 11 § 3 k.k. powinien być podstawą wymiaru kary za czyn z pkt. I. 5 wyroku. Nadto, już w tym momencie wskazać należy, że uznając zasadność ocenionego szczegółowo poniżej zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej kary Sąd Najwyższy wyeliminował z jej podstawy art. 37b k.k.

2.2. Zasady jest także zarzut naruszenia art. 271 § 3 k.k. polegający na jego niezastosowaniu w kwalifikacji prawnej czynu poprzez uznanie, że oskarżony mjr. rez. L. G. swoim zachowaniem opisanym w pkt. VII aktu oskarżenia, a rozstrzygniętym w pkt. 1.8 części dyspozytywnej wyroku, wyczerpał znamiona występkę stypizowanego w art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podczas gdy w świetle przyjętych w tym zakresie ustaleń przez Sąd I instancji zgodnie z którymi działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na co zresztą jako na omyłkę w przyjętej kwalifikacji wskazał także sam Sąd w uzasadnieniu wyroku, należało przyjąć, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występkę kwalifikowanego z art. 231 § 2 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2.3. Zasady jest również naruszenia art. 271 § 3 k.k. poprzez jego bezzasadne niezastosowanie w podstawie kwalifikacji prawnej czynu z pkt. XII aktu oskarżenia, a rozstrzygniętego w pkt. 1.13 części dyspozytywnej wyroku, w którym na skutek omyłki w kumulatywnie ustalonej kwalifikacji prawnej czynu wskazano na art. 273 § 1 k.k. zamiast art. 271 § 3 k.k. Choć w kodeksie karnym brak w/w jednostki redakcyjnej, tj. art. 273 § 1 k.k., a opis przypisanego w tym zakresie czynu wskazuje jednoznacznie, że prawidłowo przyjętą powinna być kwalifikacja z art. 271 § 3 k.k., nadto na omyłkę wskazał sam Sąd w uzasadnieniu wyroku, to jednak skoro omyłka ta dotyczy przypisanego skazanemu czynu w części przyjętej kwalifikacji prawnej koniecznym było dokonanie jej korekty w wyroku, nie zaś w trybie sprostowania, o którym mowa w art. 105 k.p.k.

3. W ocenie Sądu Najwyższego zasadnymi okazały się zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięć zawartych w pkt. I.1 oraz pkt. I.2 części dyspozytywnej wyroku, mających istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia. Sąd Najwyższy nie podzielił wszakże stanowiska skarżącego co do kierunku orzeczenia następczego i uchylił w tym zakresie wyrok przekazując sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania. W zakresie obu czynów przypisanych oskarżonemu L. G. zachodzi bowiem konieczność powtórzenia w całości przewodu sądowego w rozumieniu art. 437 § 2 in fine k.p.k. Zarzuty zawarte w apelacji wskazują na dokonanie przez WSO w W. wadliwej oceny co do wysokości wyrządzonej szkody w związku z przyjętym sposobem ustalenia oraz

wyliczenia wartości przywłaszczonego mienia w zakresie zarzutu z pkt. I aktu oskarżenia, objętego pkt. I.1 wyroku WSO w W., nadto przyjęcie wadliwych ustaleń co do ilości i wartości mienia ruchomego należącego do Jednostki Wojskowej (...) w K., brak ustaleń co do ilości i wartości mienia należącego do Jednostki Wojskowej (...) W., wadliwe ustalenia co do łącznej wartości mienia przywłaszczonego przez oskarżonego w tym również na szkodę Jednostki Wojskowej (...) w W. Analiza zgromadzonych dowodów oraz rozstrzygnięcia i uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazują na zasadniczą potrzebę dokonania ponownych oraz dodatkowych ustaleń niezbędnych dla prawidłowej oceny stawianych oskarżonemu zarzutów, istotnego, a miejscami zasadniczego uzupełnienia prowadzonego postępowania dowodowego, a nadto ponownej, całościowej i kompletnej oceny wszystkich zgromadzonych dotąd i koniecznych do uzupełnienia w tym zakresie dowodów, a wreszcie dokonania zasadniczych ustaleń określających na nowo podstawy i granice odpowiedzialności karnej oskarżonego.

W konsekwencji w ocenie Sądu Najwyższego uchylenie skarżonego wyroku w zakresie pkt. I.1 oraz I.2 jest skutkiem po pierwsze, braku ustalenia wysokości osiągniętej przez oskarżonego korzyści majątkowej – w zakresie czynu z pkt. I.1; po drugie, braku rozstrzygnięcia co do obowiązku naprawienia szkody – w zakresie czynu z pkt. I.1; po trzecie, braku ustalenia wysokości osiągniętej korzyści majątkowej – w zakresie czynu z pkt. I.2; po czwarte, braku rozstrzygnięcia co do ew. przepadku osiągniętych korzyści majątkowych w zakresie czynów z pkt. I.1 i I.2; po piąte, niewyjaśnionej oceny wartości szkody – wg. szacowania procentowego oraz przyjęcia 25% zamiast przyjmowanej w tych sprawach w zakresie innych skazanych 50% wartości - wskazywanych tak także w materiałach sprawy (na co wskazują powołani świadkowie, oraz sam oskarżony L. G.) – przez to rażąco odmiennej od przyjmowanej w innych zapadłych wyrokach, odnoszących się do tych samych zdarzeń, a przez to dokonane w sposób nieprzejrzysty przyjęcie wysokości szkody i w konsekwencji odpowiedzialności karnej oskarżonego; po szóste braku ustalenia w zakresie prawidłowej ilości przedmiotów zaboru z Jednostki Wojskowej w K.; po siódme zupełnego braku ustalenia ilości przedmiotów zaboru z Jednostki Wojskowej W., w tym wobec stwierdzonego faktu skazania za związane z tym zarzutem czynu P. W. oraz bez uwzględnienia w podstawie

faktycznej ocen przyjętych tam ustaleń, ani odniesienia się do nich w żaden sposób; po ósme dokonanie dowolnej oceny w zakresie roli oskarżonego jako „pomniejszej” w sprawie, pomimo jednocześnie przyjętych ustaleń co do pozycji, stanowiska oraz zachowań oskarżonego, w tym w stosunku do osób pełniących funkcje magazynierów w innych jednostkach wojskowych.

Uzupełnienie tych ustaleń oznacza w ocenie Sądu Najwyższego w szczególności co najmniej konieczność: a) uzupełnienia w istotnym zakresie postępowania dowodowego, b) ponownej weryfikacji wszystkich przeprowadzonych w tym zakresie dowodów, c) pozyskania nowych dowodów (m.in. zalegających w aktach spraw karnych i dowodów zgromadzonych w sprawie P. W., A. K., J. R.), d) dokonania konfrontacji w zakresie wyraźnie sprzecznych ustaleń i depozycji (np. co do ilości PZM będącej przedmiotem zaboru w relacji P. W. - L. G.), e) weryfikacji ustaleń faktycznych przyjętych przez WSO w W. wobec wprost sprzecznych ustaleń faktycznych przyjętych w innych postępowaniach karnych, związanych co do tożsamości z czynami przypisanymi L. G., f) dokonania prawidłowej oceny ilości przedmiotów zaboru w odniesieniu do Jednostki Wojskowej w K. – w zakresie wyznaczonym aktem oskarżenia oraz w świetle zapadłych wyroków w sprawach P. W., A. K., J. R.; g) poczynieniu ustaleń – zupełnie pominiętych przez WSO w W. co do ilości przedmiotów zaboru w odniesieniu do Jednostki Wojskowej W. – w zakresie wyznaczonym aktem oskarżenia oraz w świetle zapadłych wyroków w sprawach P. W., A. K., J. R.; h) dokonania prawidłowej i logicznej, a nadto zgodnej z rzeczywistym stanem rzeczy oceny wartości szkody zarówno w zakresie zarzutów I i II aktu oskarżenia (pkt. I.1 i I.2 wyroku WSO w W.) w oparciu o jasne i zweryfikowane kryteria oceny tej wartości; i) dokonania wnikliwej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego oraz jego ew. uzupełnienia w zakresie określenia w sposób prawidłowy roli L. G. w przedstawionych mechanizmach prowadzących do zarzuconych czynów – jako podstawowych, a pominiętych przez Sąd I instancji informacji niezbędnych dla kształtowania granic odpowiedzialności karnej L. G.; j) dokonania szczegółowych ustaleń w zakresie wysokości szkody poniesionej przez pokrzywdzonych w tej sprawie w zakresie uchylonych rozstrzygnięć z pkt. I.1 i I.2 wyroku, w tym także w celu prawidłowego określenia podstaw do orzeczenia o środkach kompensacyjnych i innych środkach; k) dokonania szczegółowych ustaleń

w zakresie osiągniętych korzyści majątkowych przez L. G. w tej sprawie w zakresie uchylonych rozstrzygnięć z pkt. I.1 i I.2 wyroku oraz prawidłowego określenia podstaw do rozstrzygnięcia w zakresie przypadku korzyści majątkowych; i) dokonania oceny oraz ostatecznego rozstrzygnięcia, w jakiej części pokrzywdzoną czynami z pkt. I.1 i I.2 wyroku oraz I.3-I.20 jest (...) Regionalna Baza Logistyczna ((...) RBL), a w jakiej jednostki wojskowe w K. i W.; j) jednoznacznego i opartego na przeprowadzonych dowodach ustalenia ile było wymian dresów – 1 czy 4 czy 7-8 i jaka wynikała z tego dla oskarżonego korzyść majątkowa; k) w konsekwencji wszystkich powyższych okoliczności ukształtowania na nowo w całości - w oparciu o prawidłowo przeprowadzone ustalenia kwestii odpowiedzialności karnej L. G., a także związanych z jego czynem czynów oskarżonych E. Z. i J. O., w tym w zakresie także wymiaru kar, adekwatnych środków karnych, orzeczenia obowiązku naprawienia szkody, przypadku korzyści majątkowych.

Nie tylko zatem ilość czynności, o różnym charakterze, w tym w zasadniczym stopniu także konieczność prowadzenia postępowania dowodowego, lecz w istotnym stopniu znaczenie ustaleń, które muszą być dokonane w tej sprawie dla prawidłowej oceny postawionych w pkt. I i II aktu oskarżenia zarzutów wobec L. G. przesądza o konieczności przeprowadzenia w tym zakresie przewodu sądowego w całości na nowo. Nie budzi bowiem wątpliwości, że przeprowadzenie tych wszystkich wskazanych czynności doprowadzić może do zasadniczej, podstawowej zmiany ustaleń w sprawie, która zależnie od ich kierunku i wyniku doprowadzić może do równie zasadniczej zmiany rozstrzygnięć dotyczących odpowiedzialności karnej i jej granic w odniesieniu do L. G. Zatem to nie sama ilość, a jakość i istota koniecznych do przeprowadzenia czynności, w tym czynności dowodowych w przewodzie sądowym przesądza o uznaniu, że zachodzi w istocie konieczność jego powtórzenia. Rację ma bowiem w tym zakresie Sąd Najwyższy, że nagromadzenie uchybień skutkujących nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego uzasadniać może w wymagany sposób potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji (uchwała SN z 22 maja 2019 r., I KZP 3/19). Potrzeba ponownego i prawidłowego przeprowadzenia przewodu uzasadniona może być zatem nie samą ilością, lecz związanym z nią

oraz niezależnym od niej znaczeniem tych czynności dla całego postępowania, w tym dla dokonywanych ustaleń faktycznych, a także dla ukształtowania odpowiedzialności karnej oskarżonego. W ocenie Sądu Najwyższego taka sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie.

4. Zasadny okazał się w ocenie Sądu Najwyższego także w części zarzut rażącej niewspółmierności kar jednostkowych orzeczonych wobec oskarżonego L. G. Sąd miał w tym zakresie na względzie przede wszystkim długotrwałość przestępczych zachowań oskarżonego, działającego jako funkcjonariusz publiczny, żołnierza w stopniu majora, stopień społecznej szkodliwości czynów polegających na wyrządzeniu pokrzywdzonym szkody i wysokość ustalonych w tym zakresie wyrządzonych szkód majątkowych, działanie w z góry podjętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, odgrywaną przez oskarżonego rolę w całym przestępczym procederze, angażowanie przez oskarżonego do niego podległych mu pracowników, postawę oskarżonego w toku postępowania i w stosunku do zarzuconych mu czynów, w tym nakłanianie podległych mu pracowników do składania fałszywych zeznań w postępowaniu karnym. Sąd Najwyższy podzielił w tym także zakresie oraz biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności stanowisko skarżącego, że brak było podstaw do zastosowania przy wymiarze kary art. 37b k.k., albowiem orzeczona kara nie odzwierciedla prawidłowo wagi popełnionych czynów i ich społecznej szkodliwości, co doprowadziło do wyeliminowania tego przepisu z podstawy wymiaru kary za czyny z pkt. I.5, p. I.6, p. I.7, p. I.11, p. I.17 oraz pkt. I.20 wyroku. Wreszcie, podzielił Sąd Najwyższy stanowisko skarżącego, że rażąco łagodne są nie tylko kary wymierzone za poszczególne czyny, ale także rażąco łagodna jest kara łączna.

Jednocześnie, Sąd Najwyższy ukształtował kary za poszczególne czyny, a także karę łączną w wysokości odbiegającej od żądania oskarżyciela publicznego, uznając je za adekwatne do przypisanych czynów, ich społecznej szkodliwości oraz po wszechstronnym rozważeniu okoliczności z nimi związanych, mających znaczenie dla dyrektyw wymiaru kary. W konsekwencji dokonanej oceny w stosunku do każdego z opisanych niżej czynów oraz przy uznaniu za zasadne

eliminacji art. 37b k.k. z podstawy wymiaru kary we wskazanym wyżej zakresie Sąd Najwyższy:

- karę pozbawienia wolności za czyn z pkt. I.3 wyroku podwyższył do 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, uznając że w świetle charakteru przestępczego zachowania oskarżonego oraz wykorzystania stanu szczególnej zależności A. K., a także wielokrotności zachowań orzeczona kara odpowiada w sposób prawidłowy społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz realizuje w wymaganym stopniu indywidualnie określone cele karania oraz prewencyjne cele kary;

- karę pozbawienia wolności za czyn z pkt. I.5 wyroku podwyższył do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a jednocześnie wyeliminował z podstawy wymiaru kary art. 37b k.k., albowiem nie odzwierciedla ona prawidłowo wagi popełnionych czynów i ich społecznej szkodliwości, uznając, że ze względu na przypisane działanie jako funkcjonariusza publicznego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i na szkodę interesu publicznego, działanie ze z góry podjętym zamiarem, wywieranie wpływu na podległych mu pracowników odpowiada ona społecznej szkodliwości przypisanego czynu stanowiącego przestępstwo z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. oraz, że w tym wymiarze realizuje w wymaganym stopniu indywidualnie określone cele karania oraz prewencyjne cele kary;

- karę pozbawienia wolności za czyn z pkt. I.6 wyroku podwyższył do 8 miesięcy pozbawienia wolności, eliminując z podstawy wymiaru kary art. 37b k.k., uznając że odpowiada ona społecznej szkodliwości przypisanego czynu popełnionego w związku z pełnieniem funkcji publicznej żołnierza zawodowego, zajmującego stanowisko kierownicze w składach jednostek wojskowych JW. (...) i JW. (...), stanowiącego przestępstwo z art. 228 § 1 k.k. oraz realizuje w wymaganym stopniu indywidualnie określone cele karania oraz prewencyjne cele kary;

- karę pozbawienia wolności za czyn z pkt. I.7 wyroku podwyższył do 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, mając na uwadze charakter czynu funkcjonariusza publicznego, pełniącego zawodową służbę żołnierza, na stanowisku kierowniczym, działającego w z góry podjętym zamiarze w celu

osiągnięcia korzyści majątkowej, na szkodę interesu publicznego, nadto kierowanie przez niego wykonywaniem czynów zabronionych przez podległe mu służbowo osoby, kwalifikowanego z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., w tym także i to, że zgodnie z prawidłowo ukształtowaną w tym zakresie podstawą wymiaru kary jej minimalny wymiar wynosił w tym zakresie 1 rok;

- karę pozbawienia wolności za czyn z pkt. I.10 wyroku, stanowiący przestępstwo z art. 266 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., podwyższył do 3 miesięcy pozbawienia wolności, uznając że odpowiada ona społecznej szkodliwości przypisanego czynu sprawcy, działającego jako funkcjonariusz publiczny ujawniający osobie nieuprawnionej informacje, które uzyskał w związku z pełnieniem czynności służbowych narażając na szkodę Skarbu Państwa;

- karę pozbawienia wolności za czyny z pkt. I.11 wyroku podwyższył do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a jednocześnie wyeliminował z podstawy wymiaru kary art. 37b k.k., uznając że wymierzona w ten sposób kara za ciąg przestępstw przypisanych w pkt. I.4, pkt. I.8 oraz pkt. I.11, popełnionych w krótkich odstępach czasu i przy wykorzystaniu tej samej sposobności, kwalifikowanych z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a której podstawa wymiaru wynika z treści art. 231 § 2 k.k., odpowiada ze względu w szczególności na działanie w charakterze funkcjonariusza publicznego i żołnierza zawodowego kierującego działaniem podległych mu pracowników w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i na szkodę interesu publicznego, społecznej szkodliwości przypisanych czynów uznanych za ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.;

- karę pozbawienia wolności za czyny z pkt. I.17 wyroku podwyższył do roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, eliminując z podstawy wymiaru kary art. 37b k.k. i uznając że wymierzona w ten sposób kara za ciąg przestępstw kwalifikowanych z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k., a przypisanych w pkt. I.12, pkt. I.13, pkt. I.14, pkt. I.15, pkt. I.16 oraz pkt. I.17, której dolna granica wymiaru kary wynosi 1 rok i wynika z treści art. 231 § 2 k.k., odpowiada z powodu pozycji oskarżonego będącego funkcjonariuszem publicznym i żołnierzem w stopniu majora, działającym nadto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz na szkodę interesu publicznego, przy wykorzystaniu stosunku

podległości zawodowej innych osób społecznej szkodliwości przypisanych czynów uznanych za ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.;

- karę pozbawienia wolności za czyny z pkt. I.20 wyroku podwyższył do 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, eliminując przy tym z podstawy wymiaru kary art. 37b k.k., uznając że ze względu na charakter przypisanych przestępstw popełnionych przez funkcjonariusza publicznego będącego żołnierzem zawieszonym w czynnościach służbowych kierownika składu JW. (...), popełnionych przy tym w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, polegających na nakłanianiu do poświadczenia nieprawdy w dokumentach mających znaczenie dla dochodzenia przez JW. (...) należnych kar umownych z tytułu nieterminowych dostaw, wymierzona w ten sposób kara za ciąg przestępstw przypisanych w pkt. I.18, pkt. I.19 oraz pkt. I.20, której dolna granica wymiaru kary wynosi 6 miesięcy i wynika z treści art. 271 § 3 k.k., odpowiada społecznej szkodliwości przypisanych czynów uznanych za ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k.;

- karę pozbawienia wolności za czyn ujęty w pkt. I.21 wyroku podwyższył do 6 miesięcy pozbawienia wolności, uznając że ze względu w szczególności na charakter czynu polegającego na nakłanianiu innych osób do niszczenia dokumentów, którymi ani oskarżony ani inne osoby nie miały prawa rozporządzać, popełniony przez funkcjonariusza publicznego zawieszzonego w wykonywaniu czynności służbowych kierownika składu JW. (...), odpowiada ona społecznej szkodliwości przypisanego czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 276 k.k.;

- karę pozbawienia wolności za czyn z pkt. I.22 wyroku podwyższył do 1 roku pozbawienia wolności, uznając że ze względu zwłaszcza na charakter czynu polegającego na nakłanianiu ustalonych świadków do składania fałszywych zeznań, to jest zachowania godzącego w sposób szczególny w dobro wymiaru sprawiedliwości i zmierzające co najmniej do utrudnienia prawidłowego przebiegu oraz dokonania prawidłowych ustaleń w sprawie, odpowiada ona społecznej szkodliwości przypisanego czynu z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 233 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Nie dopatrzył się natomiast Sąd Najwyższych rażącej niewspółmierności w zakresie kary 1 miesiąca pozbawienia wolności wymierzonej za czyn ujęty w pkt. I.9 wyroku, kwalifikowany z art. 228 § 2 k.k. zw. z art. 228 § 1 k.k., mając m.in. na

względnie ustalony przedmiot korzyści majątkowej w postaci 20 par skarpet zimowych.

Konsekwencją powyższych zmian w zakresie kar jednostkowych była konieczność ukształtowania na nowo kary łącznej pozbawienia wolności. W tym zakresie Sąd Najwyższy miał na względzie z jednej strony fakt, że najwyższa z orzeczonych kar jednostkowych wynosiła 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a z drugiej, że suma tych kar wyniosła 9 lat. W ocenie Sądu Najwyższego adekwatna jest kara łączna w wysokości 3 lat pozbawienia wolności. Uwzględnia ona bowiem w wymaganym stopniu cele zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, pozwalając mu w wymaganym zakresie rozpoznać szkodliwość swoich czynów. Nadto ma dostatecznie doniosły wymiar, by spełnić potrzeby kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd Najwyższy nie podzielił stanowiska prokuratora co do zmiany orzeczonych kar grzywny, uznając, że zostały one wymierzone w wysokości adekwatnej, nie mają charakteru kar rażąco niewspółmiernych. Zatem w odniesieniu do orzeczonych kar grzywny za czyny przypisane w pkt. I.5-I.8 i pkt. I.11-I.20 zaskarżonego wyroku (z wyjątkiem pkt. I.9 o którym niżej, oraz pkt. I.1 i I.2 wyroku, które uchylono) brak było podstaw do ich zmiany. Zostały one zatem utrzymane w mocy. Wyjątek stanowiła w tym zakresie kara grzywny orzeczona w pkt. I.9 wyroku, której wymiar zmieniono w ten sposób, że w miejsce wymierzonej przez WSO w W. kary grzywny w wysokości 5 stawek dziennych, a więc poniżej dolnej granicy kary grzywny określonej w art. 33 § 1 k.k. wymierzono karę grzywny w wysokości 20 stawek dziennych, uznając że w sposób adekwatny odzwierciedla w tym zakresie potrzebę uwzględnienia społecznej szkodliwości czynu, tj. łącznie z wymierzoną w tym zakresie i utrzymaną w mocy karą pozbawienia wolności. Konsekwencją powyższej zmiany oraz uchylecia orzeczonych wobec L. G. kar grzywny orzeczonych za czyny z p. I.1 i I.2 wyroku była konieczność ukształtowania na nowo kary łącznej grzywny. Najwyższa liczba orzeczonych stawek kary grzywny wyniosła 30, zaś suma wszystkich jednostkowych kar grzywny wyniosła 180 stawek. Sąd Najwyższy uznał, że adekwatną i realizującą w sposób prawidłowy cele karania będzie kara łączną grzywny w wysokości 70 stawek dziennych przy utrzymaniu wysokości jednej stawki na poziomie określonym przez Sąd I instancji,

wynoszącym 300 zł. Należy mieć także na względzie, że obejmuje ona skazanie za czyny z pkt. I.5-I.9 i pkt. I.11-I.20, albowiem kary grzywny orzeczone za czyny z pkt. I.1. i I.2 wyroku zostały uchylone w związku z uchyleniem w tej części wyroku i przekazaniem sprawy L. G. w tym zakresie do ponownego rozpoznania, zaś w zakresie skazania oskarżonego za czyny z pkt. I.10, pkt. I.21 i pkt. I.22 wyroku nie wymierzono za nie kary grzywny.

Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku prokuratora o zastosowanie kary degradacji wobec L. G. Zarzut niesłusznego niezastosowania środka w postaci degradacji podniesiony został w apelacji w odniesieniu do czynów z pkt. I.1, I.2, I.6, I.7 i I.9 wyroku. Wobec uchylenia rozstrzygnięcia z pkt. I.1 i I.2 wyroku zarzut podlegał ocenie jedynie w odniesieniu do czynów z pkt. I.6 i pkt. I.7 wyroku – odpowiadających zarzutom z pkt. VI aktu oskarżenia – obejmującym przyjęcie korzyści majątkowej w postaci 3 par trzewików zimowych i nakazanie wytworzenia fałszywych dokumentów co do terminu przyjęcia dostaw obuwia oraz czynu z pkt. I.9 wyroku obejmującego przyjęcie korzyści majątkowej w postaci 20 par skarpet zimowych (pkt. VIII aktu oskarżenia). W tym zakresie zarzut ten Sąd Najwyższy uznał za niezasadny. Niewątpliwie opisane powyżej czyny zasługują na potępienie, co przecież znalazło swój wyraz w wymierzonych za nie karach. Jednak w ocenie Sądu Najwyższego czyny te nie prowadzą do utraty właściwości wymaganych do posiadania stopnia wojskowego i nie stanowią podstawy do wymierzenia kary degradacji.

Podobna ocena wyrażona została wobec zarzutu niesłusznego niezastosowania wobec L. G. w odniesieniu do czynów z pkt. I.1, pkt. I.2., pkt. I.6 i pkt. I.7 na podstawie art. 43b k.k. środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości żołnierzy i pracowników cywilnych Jednostki Wojskowej (...) w W.. Wobec uchylenia skazania za czyny opisane w pkt. I.1 i pkt. I.2 wyroku, oraz faktu, że zarzut odnosił się ponadto jedynie do czynów przypisanych w pkt. I.6 i pkt. I.7 wyroku, odpowiadających zarzutom z p. VI aktu oskarżenia, które obejmowały zarzut przyjęcia korzyści majątkowej w postaci 3 par trzewików zimowych i nakazania wytworzenia fałszywych dokumentów co do terminu przyjęcia dostaw obuwia, w ocenie Sądu Najwyższego brak było podstaw do uznania, że względu

społecznego oddziaływania skazania nakazują stosowanie w tym zakresie art. 43b k.k. i z tego powodu podania wyroku do publicznej wiadomości.

Wobec uchylenia wyroku wobec L. G. w pkt. I.1 i pkt. I.2 części dyspozytywnej wyroku zarzut obrazy prawa materialnego w postaci art. 45 § 1 k.k. (pkt. 1.4 apelacji prokuratora) polegającej na zaniechaniu orzeczenia wobec L. G. obligatoryjnego środka karnego w postaci przepadku uzyskanych korzyści majątkowych, które uzyskał on w związku z popełnieniem przypisanych mu przestępstw nie mógł zostać uwzględniony, jako że stał się bezprzedmiotowy.

5. Okoliczności wskazane powyżej w pkt. 2 uzasadnienia oraz ustalenia dotyczące podstaw uchylenia wyroku wobec L. G. w pkt. I.1 i pkt. I.2 jego części dyspozytywnej mają zastosowanie do oceny apelacji w zakresie zarzutów dotyczących rozstrzygnięcia wydanego wobec J. O. oraz wobec E. Z. W stosunku do E. Z. prokurator sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (pkt. II.3 apelacji) polegający na wadliwych ustaleniach co do ilości oraz wartości przedmiotów, w stosunku do których miała dopuścić się pomocy L. G. przywłaszczenia mienia na szkodę JW. w K., JW. w W., JW. (...) w W.. Zdaniem prokuratora ww. oskarżona pomogła w przywłaszczeniu: a) w odniesieniu do Jednostki Wojskowej (...) w K. – 100 sztuk materacy polowo-koszarowych, b) w odniesieniu do Jednostki Wojskowej (...) w W.: 500 kompletów ubrań letnich czołgisty, 100 kompletów ubrań zimowych czołgisty, c) w odniesieniu do Jednostki Wojskowej (...) (a następnie Jednostki Wojskowej (...) w W.): 936 materacy polowo-koszarowych, 1095 sztuk kocy o wartości nie mniejszej niż 51.256,31 zł, 100 kompletów materacy polowo-koszarowych wraz z podgłówkiem i kocem, a łączna wartość mienia przywłaszczonego wyniosła 178.489,12 zł. Weryfikacja tych twierdzeń, pozostających w sprzeczności z ustaleniami dokonanymi przez Wojskowy Sąd Okręgowy w W., poza samym faktem pomocnictwa oraz okresu jego trwania między 2004 a 2012 r., odmiennymi co do większości zasadniczych elementów związanych z ilością zagarniętego mienia oraz jego wartości – a więc odnoszących się do samej istoty stawianych zarzutów - dokonana być może w sposób rzetelny i wiarygodny jedynie w związku z oceną czynów zarzuconych L. G., w zakresie których zdecydowano o uchyleniu wyroku i przekazaniu do ponownego

rozpoznania. Czyn zarzucony E. Z. jest w sposób jednoznaczny związany z czynami L. G., zaś ustalenia faktyczne uzależnione w sposób bezpośredni od określenia ilości i wartości mienia przywłaszczonego przez L. G. Okoliczności te przesądziły o konieczności ponowienia przewodu sądowego co do zarzutu stawianego oskarżonej.

Te same argumenty odnieść należy do apelacji prokuratora w pkt. II.4, w której sformułował on zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na wadliwych ustaleniach co do ilości oraz wartości przedmiotów, w stosunku do których J. O. dopuściła się pomocnictwa do dokonania przez L. G. przywłaszczenia mienia, oraz bezzasadnego wyeliminowania z opisu czynu przypisanego J. O. oraz z jego kwalifikacji prawnej art. 294 § 1 k.k. Zdaniem prokuratora osk. O. pomogła w przywłaszczeniu: a) w odniesieniu do mienia Jednostki Wojskowej (...) w K.: 2900 kompletów mundurów polowych wz. 93, 800 kurtek polowych wz. 93 z podpinką, 1200 kompletów dresów koloru zielonego, 150 sztuk peleryn namiotów kolor khaki, o łącznej wartości nie mniejszej niż 371.772 zł; w odniesieniu do mienia JW (...) w W.: 300 kompletów mundurów polowych wz. 93, 250 sztuk kurtek polowych wz. 93 z podpinką, 150 kompletów dresów koloru zielonego, 500 par rękawic polowych oraz 100 kompletów ubrania treningowego, o łącznej wartości nie mniejszej niż 55.195,50 zł; tj. mienia którego łączna wartość jest nie mniejsza niż 426.967,50 zł. Podobnie jednak, jak w przypadku zarzutu II.3 apelacji prokuratora, rozpoznanie tego zarzutu prowadzi do wniosku, że jego rozstrzygnięcie możliwe jest jedynie w łączności z rozpoznaniem zarzutów postawionych L. G., a ocena i ustalenia dotyczące ilości oraz wartości przywłaszczonego przez L. G. mienia mają bezpośredni wpływ na ustalenia co do podstawy i granic odpowiedzialności karnej J. O., której przecież zarzucono pomocnictwo do popełniania przestępstw przez L. G. O ile zatem niemożliwe jest na etapie postępowania odwoławczego z powodów wskazanych w pkt. 3 niniejszej uzasadnienia przyjęcie adekwatnych ustaleń, zaś liczba i charakter uchybień przesądziły o konieczności ponownego rozpoznania zarzutów stawianych L. G. przez sąd I instancji (ponowienia w tym zakresie przewodu sądowego) – w tym także w zakresie związanym z czynem J. O. o tyle przesądza to o konieczności ponowienia przewodu sądowego co do zarzutu stawianego oskarżonej. To bowiem czyn zarzucony J. O., zgodnie z brzmieniem

zarzutu aktu oskarżenia ma charakter subsydiarny wobec czynu L. G. w tym znaczeniu, że stanowił formę pomocnictwa do czynów L. G. Zatem jest on w sposób podstawowy związany z czynami L. G., zaś ustalenia faktyczne uzależnione w sposób bezpośredni od określenia ilości i wartości mienia przywłaszczonego przez L. G.

Jednocześnie, ze względu na uchylenie wyroku wobec J. O. skuteczny nie mógł okazać się zarzut (pkt. III apelacji prokuratora) rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec niej kary oraz zarzut (pkt. V apelacji prokuratora) niesłusznego niezastosowania środka karnego w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości. Ten ostatni zarzut dotyczył także E. Z. Zarzuty te okazały się bezprzedmiotowe, zaś zadaniem Sądu rozpoznającego ponownie sprawę będzie ukształtowanie wobec J. O. i E. Z. kary w sposób, który uwzględnia stopień ich zawinienia i stopień społecznej szkodliwości czynów oraz spełnia cele zapobiegawczo - wychowawcze w stosunku do oskarżonych oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

6. Nietrafny okazał się zarzut błędu w ustaleniach faktycznych w odniesieniu od M. M., mający polegać na nietrafnym uniewinnieniu go od zarzuconych mu czynów wobec przyjęcia, że brak jest wiarygodnych dowodów popełnienia przez niego czynu z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 3 k.k. oraz dokonaniu błędnej, bo z naruszeniem art. 7 k.p.k., oceny dowodów w zakresie ustalenia, że M. M. nie miał zamiaru utrudniania postępowania karnego prowadzonego wobec L. G. oraz E. Z. W ocenie Sądu Najwyższego oskarżyciel publiczny nie przedstawił dowodów podważających prawidłowość ustaleń oraz rozstrzygnięcia Wojskowego Sądu Okręgowego w W. w tym zakresie.

W szczególności stwierdzić należy, że w odniesieniu do postawionych zarzutów, tj. niedopełnienia obowiązków poprzez brak zawiadomienia organów ścigania o przywłaszczeniu koców i materiałów oraz poświadczenia nieprawdy co do liczby przekazanych koców i materiałów w fakturach pro forma (pkt. VI aktu oskarżenia) WSO w W. dokonał prawidłowej oceny co do ustalenia zakresu obowiązku zawiadomienia o przestępstwie, uwzględniając m.in. znaczenie inwentaryzacji w listopadzie 2013 r., meldunek o brakach złożony w dniu 23

kwietnia 2014 r.(s. 136-143 wyroku WSO w W.), adnotację o korygowaniu braków w inwentaryzacji z maja 2014 r., sprawozdanie komisji inwentaryzacyjnej ujawniające braki, krąg osób mających obowiązek zapoznać się z inwentaryzacją i brak możliwości ukrycia tego faktu (s. 137 wyroku WSO w W.), fakt nieujawnienia w dokumentów mniejszej ilości materiałów załadowanych do transportu, zeznania E. Z. co do komunikatów ze strony M. M., także wyjaśnienia M. M. co do niedoborów i braku wiedzy o niepełnym załadunku, prawidłowe ustalenie przez Sąd I instancji na kim zgodnie z art. 304 § 2 k.p.k. ciążył prawny obowiązek zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa i ustalenie, że dowódca wiedział o niedoborze (zeznania J. K.), co potwierdził też dowódca M. K. (k.15540, t.46). Dokonana zatem przez Sąd a quo ocena postawionego M. M. zarzutu uznana być musi za uprawnioną, a ustalenie, że brak jest podstaw do przypisania winy M. M. - co do niezawiadomienia organów ścigania i przez to niedopełnienia mających ciążyć na nim obowiązków - prawidłowe. Podobnie ocenić należało zarzut błędnych ustaleń faktycznych co do poświadczenia nieprawdy w dokumentach przewozowych. Dokonana w tym zakresie przez WSO w W. ocena jest logiczna i jasna, ponadto uzasadniona i oparta na przeprowadzonej przez Sąd a quo ocenie dowodów (s.141-142 wyroku WSO w W.). Przekonuje o tym w szczególności ocena zeznań E. Z. i wyjaśnień M. M., a także treści asygnat wystawianych na podstawie danych od E. Z., racjonalne przyjęcie nielogiczności niepełnego załadunku, którego weryfikacja była nieunikniona i oczywista na granicy, dokonana przez Sąd I instancji odmienna od oczekiwań prokuratora, a jednak logiczna i mieszcząca się w granicach art. 7 k.p.k. ocena zdania „Wie Pani co ma robić” wypowiedzianego przez M. M. do E. Z., dostrzeżony i oceniony brak motywu działania, nadto fakt, że braki materiałowe były już formalnie wykazane w raportach, wreszcie wcześniejsza odmowa przeprowadzenia przeklasyfikowania materacy i kocy celem ukrycia braków w magazynie. Zatem należało stwierdzić, że prawidłowo WSO w W. ustalił, że oskarżony M. M. i „nie miał świadomości nieprawidłowości dokumentów”, a „obowiązek zawiadomienia na nim nie ciążył” uniewinniając go od stawianego w akcie oskarżenia zarzutu.

7. Wyrok w części dotyczącej A. K., której przypisano odpowiedzialność karną za dwa czyny, zaskarżony został przez prokuratora jedynie w zakresie wymierzonej kary i środków karnych. Zatem oskarżenie nie kwestionuje winy ani ustaleń faktycznych w zakresie czynu 1 i 2, nie kwestionuje ich też oskarżona A. K. Tymczasem za czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia wniesionego przeciwko A. K., uznany za przestępstwo z art. 270 § 2a k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt. IV.1 wyroku) wymierzono jej karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości jednej stawki na 50 zł, zaś za czyn z p. II aktu oskarżenia, stanowiący przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. zw. z art. 12 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. wymierzono jej karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł. W miejsce kar jednostkowych grzywny wymierzono jej zaś karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 50 zł.

Ocenę w zakresie tak ukształtowanego wymiaru kary A. K. uznać należy za prawidłową. W zakresie pierwszego z przypisanych jej czynów Wojskowy Sąd Okręgowy w W. uwzględnił fakt, że dokumenty odzwierciedlały rzeczywiste zdarzenia gospodarcze, nie wpływały na prawidłowy obrót gospodarczy, miał zatem podstawy do przyjęcia popełnionego przestępstwa za wypadek mniejszej wagi. Ustalenia te, a także ocenę wpływu przełożonego, którego podpis na jego żądanie podrabiała, prowadzące do wskazanego wyżej wymiaru kary Sąd Najwyższy uznał za prawidłowe.

Cech rażącej niewspółmierności nie ma także wymiar kary w zakresie czynu drugiego. Trafnie WSO w W. wziął pod uwagę w tym zakresie działanie A. K. pod wpływem i na prośbę L. G., przełożonego i konkubenta, uwzględniając specyfikę sytuacji emocjonalnej, stosunkowo niewielki udział w przestępczej działalności L. G. (zarzut dotyczy wystawiania zleceń asygnat), wskazał wreszcie na umorzenie przez prokuratora postępowania wobec 2 innych osób (E. J., W. B.) za tożsame czyny ze względu na ich znikomą społeczną szkodliwość. W świetle tych ustaleń należy przyjąć, że ani samoistna kara grzywny, ani też wymierzona wobec A. K. kara łączna nie są rażąco niewspółmierne, tj. rażąco łagodne, lecz mieszczą się w granicach wyznaczonych przez obowiązek jej ustalenia w sposób adekwatny do stopnia szkodliwości społecznej popełnionych czynów. Dodać należy,

że sygnalizowana przez WSO w W. korekta podstawy wymiaru kary poprzez jej uzupełnienie o prawidłowo wskazane przepisy art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 58 § 3 k.k. (z daty czynu) w miejsce powołanego art. 270 § 1 k.k. – okazała się niemożliwa wobec braku zaskarżenia w tym zakresie, albowiem byłaby to zmiana na niekorzyść skazanej. W ocenie Sądu Najwyższego, ze wskazanych powyżej powodów odnoszących się do charakteru i okoliczności popełnionego czynu, brak także podstaw do uwzględnienia żądania skarżącego podania wyroku dotyczącego A. K. do publicznej wiadomości w zakresie czynu II.

8. Sąd Najwyższy nie podzielił stanowiska prokuratora w zakresie apelacji na niekorzyść M. W. Apelujący nie kwestionuje przy tym winy ani ustaleń faktycznych w zakresie czynu przypisanego skazanemu w wyroku WSO w W., nie kwestionuje ich też oskarżony M. W. Natomiast podniesiony zarzut rażącej niewspółmierności kary – kierowany zbiorczo wobec wszystkich skazanych uzasadniony został w sposób ogólnikowy, poprzez odwołanie do wysokiego stopnia szkodliwości społecznej, długiego okresu działania, naruszenia kilku dóbr prawnych, braku podstaw do zawieszenia wykonania kary. Tymczasem w ocenie Sądu Najwyższego orzeczona wobec M. W. kara 1 roku pozbawienia wolności wraz z warunkowym zawieszeniem wykonania na 2 lata oraz grzywna jawią się jako adekwatne wobec uwzględnionych przez Sąd I instancji okoliczności sprawy, w tym wskazanych przez skarżącego, a nadto właściwości i postawy osobistej skazanego, nienagannej wieloletniej pracy, braku wcześniejszych konfliktów z prawem. W tych okolicznościach stwierdzić należy, że WSO w W. miał wszelkie podstawy do uznania, iż orzeczona kara jest wystarczającą dla osiągnięcia jej celów. Z powodów wskazanych wyżej niezasadny okazał się także zarzut braku podania wyroku do publicznej wiadomości. Okoliczności przemawiające za zastosowaniem art. 43b k.k. rozstały bowiem w sposób należyty rozważone przez Sąd I instancji.

9. Odnosząc się do apelacji oskarżyciela posiłkowego (...) Regionalnej Bazy Logistycznej (...) RBL) stwierdzić należy, że z powodu uwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego w odniesieniu do rozstrzygnięć zawartych w pkt. I.1 i pkt. I.2 wyroku dotyczących L. G. skuteczne okazały się zarzuty podniesione w pkt. 1a

oraz 1b apelacji, zarzucające błąd w ustaleniach faktycznych co do wysokości szkody wyrządzonej (...)RBL oraz naprawienia szkody na rzecz oskarżycielki posiłkowej. Nieskuteczne okazały się natomiast pozostałe zarzuty apelacji. Co do zarzutu 1c wobec L. G., to zauważyć należy, że w apelacji podniesiono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do niemożliwości dochodzenia kar umownych, co wpłynęło na treść wyroku, ale sformułowano je tylko w określonym zakresie, tj. co do czynów z: pkt. VI aktu oskarżenia – pkt. I.6 i pkt. I.7 wyroku (przyjęcie 3 par trzewików oraz dostawa trzewików zimowych), pkt. XII aktu oskarżenia – pkt. I.13 wyroku oraz pkt. XIII aktu oskarżenia – pkt. I.14 wyroku (dostawy trzewików letnich z umowy nr (...)); pkt XV i XVI aktu oskarżenia (w apelacji jako XVI i XVI) – pkt. I.16 i I.17 wyroku (dostawa trzewików zimowych z umowy (...)); pkt. XVII aktu oskarżenia – pkt. I.18 wyroku (dostawa ubrań lotnika z umowy (...)); pkt. XVIII aktu oskarżenia – pkt. I.19 wyroku (dostawa trzewików letnich pilota z umowy (...)); pkt. XIX (oznaczony jako XVIX) – pkt. I. 20 wyroku (plecaki wodoodporne z umowy (...)). Przyjęte w tym zakresie ustalenia WSO w W. co do istnienia obowiązku czy fakultatywności dochodzenia roszczeń z tytułu kar umownych są dość pobieżne i nieprawidłowe – zwłaszcza gdy zważyć podniesione w apelacji pokrzywdzonej (...) RBL argumenty, że dochodzenie kar umownych jest w świetle obowiązujących przepisów (w tym art. 5 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych) obowiązkiem podmiotu takiego jak pokrzywdzona. Jednocześnie zważyć należy jednak, że ustalenia dotyczące wysokości należności z tytułu kar umownych należnych pokrzywdzonej, wobec nieterminowego wykonywania świadczeń przez drugą stronę umowy cywilnoprawnej, to ustalenia z zakresu istnienia roszczeń o charakterze cywilnym. Obowiązkiem sądu karnego jest dokonanie ustaleń dotyczących wysokości szkody poniesionej przez pokrzywdzonego zawsze wtedy, gdy szkoda ta należy do znamion popełnionego czynu zabronionego, gdy skutek w postaci wysokości szkody jest elementem znamion, gdy wpływa na winę i wymiar orzekanej kary. W związku z powyższym dostrzec trzeba, że w przypadku objętych apelacją (...) RBL czynów przyjęto ich następującą kwalifikację: pkt. VI aktu oskarżenia, tj. pkt. I.6 i I.7 wyroku - art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; pkt. XII aktu oskarżenia, tj. pkt. I.13 wyroku

oraz pkt. XIII aktu oskarżenia, tj. pkt. I.14 wyroku - art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.; pkt. XV i XVI aktu oskarżenia (w apelacji jako XVI i XVI), tj. pkt. I.16 i I.17 wyroku - art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.; pkt. XVII aktu oskarżenia, tj. pkt. I.18 wyroku - art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k.; pkt. XVIII aktu oskarżenia, tj. pkt. I.19 wyroku - art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; pkt. XIX aktu oskarżenia (oznaczony jako XXIX), tj. pkt. I. 20 wyroku - art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Zatem w zakres znamion żadnego z tych przypisanych skazanemu przestępstw nie wchodzi znamię w postaci wysokości szkody – a jedynie są one wypełnione znamieniem działania „w celu osiągnięcia korzyści majątkowej”. Nie sposób zatem przyjąć, by WSO w W. mógł dopuścić się w sposób opisany przez skarżącą błędu w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia przez ustalenie błędnej wysokości szkody, gdyż w tym zakresie nie wpłynęła ona i nie mogła wpłynąć na to rozstrzygnięcie. Potrzeba rozstrzygnięcia przez sąd kwestii obowiązku naprawienia szkody, wobec wniesienia wniosku z art. 46 § 1 k.k. będzie z pewnością leżała w polu zainteresowania sądu w części w jakiej uchylono wyrok wobec L. G. (pkt. I.1 i I.2) i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania. Natomiast w części w jakiej zarzuty karne zostały już prawidłowo rozstrzygnięte, a jednocześnie kwestia orzeczenia w zakresie obowiązku z art. 46 § 1 k.k. nie doczekała się rozstrzygnięcia, zaś z powodów wskazanych wyżej uwzględnienie apelacji w tej części nie było możliwe, stronie pozostaje wykorzystanie drogi cywilnej dochodzenia należnych roszczeń, przewidzianej jako podstawowa w przypadku roszczeń cywilnych.

Co do zarzutu 2 apelacji w odniesieniu do L. G. dotyczącego obrazu art. 46 § 1 k.k. wskazać ponadto należy, że w związku z uchyleniem rozstrzygnięcia z pkt. I.2 wyroku WSO w W. oceni ponownie zakres obowiązku mający wynikać z art. 46 § 1 k.k., zatem uznać należy, że rozstrzygnięcie jest w tej części zgodne z kierunkiem apelacji. Brak jednak podstaw do jej uwzględnienia w pozostałym zakresie. O nieskuteczności apelacji w tej części przesądza bowiem w sposób jednoznaczny jej zakres. Treść apelacji wskazuje, że zarzut 2 apelacji w zakresie art. 46 k.k. odnoszony jest przede wszystkim do błędnych ustaleń w zakresie w jakim szkoda wyrządzona została działaniem wielu osób, a obowiązek naprawienia

powinien być orzeczony solidarnie od wszystkich sprawców (brak orzeczenia środka kompensacyjnego na rzecz (...) RBL solidarnie w pełnej wysokości) a więc w zakresie objętym zarzutem 1a i 1b apelacji (zaniżona wartość szkody 25%, ustalenie, że szkoda jest naprawiona). W istocie brak uzasadnienia dla zarzutu w zakresie związanym z zarzutem co do kar umownych, którego popełnienie zarzucono tylko L. G. Samo to w sobie przesądza o nieskuteczności apelacji w tym zakresie, bowiem to obowiązkiem skarżącego wnoszącego apelację na niekorzyść oskarżonego jest wskazanie i uzasadnienie zarzutów (art. 433 § 1 i art. 434 § 1 pkt. 1-3 k.p.k.). Jednocześnie, zgodnie z obowiązującymi przepisami obowiązek naprawienia szkody pozostaje instytucją prawa cywilnego jako środek kompensacyjny w sprawie karnej. Należy zatem przypomnieć, że obowiązek ustalenia wysokości szkody spoczywa na sędzie i jest przedmiotem dokonywanych przez niego obligatoryjnie ustaleń, w tym podejmowanych z urzędu wtedy, kiedy wysokość tej szkody należy do znamion typu czynu zabronionego, a zatem gdy ma znaczenie dla przypisania określonej kwalifikacji prawnej. Takie okoliczności nie dotyczą jednak, o czym była już mowa, przestępstw przypisanych L. G. w zakresie wskazanym w pkt. 2 apelacji (...)RBL.

Wskazać należy również, że orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody wydawane przez sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. możliwe jest jednak przez sąd karny w toku prowadzonego przezeń postępowania w takim zakresie i w takiej części, w jakim istnienie szkody oraz jej wysokość nie budzą wątpliwości. W przeciwnym wypadku naraziłoby to sąd albo na błąd w orzeczeniu co do istnienia obowiązku, jego wysokości albo prowadzić może do nadmiernego przedłużania postępowania karnego w zakresie związanym z roszczeniem cywilnym i z jego powodu. W razie wątpliwości co do wysokości szkody, która nie należy do znamion zarzucanego przestępstwa, a szerzej także co do samego wystąpienia szkody – jak miało to miejsce w niniejszej sprawie w zakresie kwestionowanych rozstrzygnięć i w odniesieniu do zarzutów ujętych w pkt. 2 apelacji 2 RBL związanych z istnieniem kar umownych (tj. pkt. I.6 i I.7, pkt. I.13 i I.14, pkt. I.16 i I.17, pkt. I.18, pkt. I.19 i pkt. I.20 wyroku) - ich rozstrzygnięcie w postępowaniu karnym mogłoby bez wątpienia doprowadzić do nadmiernego, a zatem także nieuzasadnionego przedłużenia postępowania karnego w tym zakresie. Dlatego działając w granicach obowiązku

wynikającego z art. 46 § 1 k.k. Sąd I instancji był zobowiązany do orzeczenia obowiązku naprawienia szkody jedynie w zakresie bezspornym, a zatem w tej części, w jakiej nie miał co do istnienia szkody wątpliwości, tj. została ona przez wnioskodawcę wykazana oraz w tej wysokości, w jakiej na podstawie twierdzeń wnioskodawcy ją w toku postępowania ustalił. Ponieważ w niniejszej sprawie wysokość szkody wynikającej z nienaliczenia przez pokrzywdzoną (...) RBL, a należnych jej w świetle twierdzeń pokrzywdzonej kar umownych nie należała do znamion zarzuconych czynów zabronionych, dlatego ustalenie wysokości tej szkody nie było obowiązkiem spoczywającym na sądzie z urzędu, lecz konieczność wykazania podstawy i wysokości obciążała wnioskodawcę w granicach podnoszonego przezeń żądania.

Oceniając w tym kontekście postawiony w apelacji zarzut błędu w zakresie stosowania przez Sąd I instancji art. 46 § 1 k.k. należy zatem ocenić nie tylko to, czy w toku postępowania złożono prawidłowo wnioski z art. 46 k.k. w odniesieniu do konkretnych czynów konkretnych osób, lecz także to, czy i w jakim zakresie wnioskodawca podjął działania zmierzające do wykazania podstaw tego wniosku, w tym, czy były przedstawiane dowody, składane wnioski dowodowe stron zmierzające do ustalenia szkody i jej wysokości w tym właśnie zakresie, także to co stwierdził w tym zakresie sąd I instancji, wreszcie czy było możliwe oszacowanie całej albo częściowej szkody i dlaczego tego szacowania nie dokonano. Zatem wobec złożenia przez pokrzywdzoną (...) RBL wniosku w trybie art. 46 § 1 k.k., zmierzającego do ustalenia istnienia cywilnoprawnego roszczenia i szkody w rozumieniu przepisów k.c. w zakresie możliwości dochodzenia kar umownych wobec osób trzecich, które uniemożliwić miał swoim zachowaniem oskarżony, to na pokrzywdzonej spoczywał ciężar dowodowy wykazania istnienia oraz wysokości szkody. Pokrzywdzona jest bowiem podmiotem, który w tej sprawie powinien wykazać, tj. udowodnić istnienie podstaw i wysokość roszczenia cywilnego. Tymczasem w niniejszej sprawie (...) RBL jako oskarżycielka posiłkowa nie przedstawiła w tym zakresie takich ustaleń, ani wyliczeń, nie składając w tym zakresie wniosków dowodowych. Powołując się w istocie jedynie na treść zawartych umów, bez przedstawienia dokładnych wynikających z ich treści konsekwencji oraz na ustalone przez sąd karny daty dostaw, dokonanych z

przekroczeniem terminów określonych w umowach na dostawy wyposażenia nie wykazała istnienia konkretnych roszczeń, lecz jedynie ich bardziej czy mniej ukształtowaną ekspektatywę. Z tych wszystkich powodów postąpienie Sądu I instancji w zakresie w jakim nie dokonał on samodzielnie, ponad aktywność wnioskodawcy i z pominięciem ciężaru dowodu spoczywającego w tym zakresie na pokrzywdzonej (...) RBL dokładnych obliczeń i ustaleń wysokości należnych kar umownych w zakresie każdego z zarzuconych L. G. czynów, czy choćby niektórych z nich, tj. tych objętych zarzutem apelacji, nie jest obarczone w tym zakresie błędem, który prowadziłby do konieczności wzruszenia wyroku Sądu I instancji w adekwatnym zakresie. Z tych samych powodów, pomimo zmiany wyroku dokonanej przez Sąd Najwyższy w pkt. I.7, I.13, I.17 i I.20, także Sąd ten nie dokonał własnych ustaleń co do wysokości ew. należnych (...) RBL kar umownych. To przecież nadal na pokrzywdzonej spoczywa ciężar dążenia i wykazania istnienia oraz wysokości roszczeń w tym zakresie, skoro ich istnienie i wysokość pozostają poza zakresem znamion przypisanych czynów zabronionych, a zdaniem Sądu Najwyższego ich ustalanie mogłoby doprowadzić do nadmiernego przedłużania postępowania karnego. Takich wniosków zresztą, w tym jakichkolwiek wniosków dowodowych, pokrzywdzona (...) RBL nie składała także w apelacji ani w toku przewodu apelacyjnego.

Ponadto wskazać trzeba, że ze względu na zakres apelacji pokrzywdzonej ustalenie i orzeczenie pełnego obowiązku naprawienia szkody w oparciu o art. 46 § 1 k.k. byłoby w toku niniejszego postępowania niemożliwe. We wniesionej w tym zakresie apelacji, działająca jako oskarżyciel posiłkowy, (...) RBL wskazała co prawda na część zarzutów, z tytułu których byłoby możliwe dochodzenie kar umownych. Jednocześnie jednak nie objęła swoją apelacją wszystkich przypisanych wyrokiem Sądu I instancji czynów, w związku z którymi możliwe byłoby dochodzenie kar umownych. W istocie więc nie żądała ponowienia postępowania przed sądem I instancji w zakresie ustalenia pełnej wysokości należnych świadczeń z tytułu kar umownych i wynikającego z nich orzeczenia obowiązku z art. 46 § 1 k.k. w pełnej wysokości, tj. co do wszystkich czynów objętych tym samym wyrokiem, a mogących potencjalnie rodzić konsekwencje w zakresie powstania żądania naprawienia szkody z tytułu niedochodzenia należnych

kar umownych. Zgodnie z treścią zarzutów oraz zakresem rozstrzygnięć pominięcie to dotyczy co najmniej czynów ujętych w: pkt. IV aktu oskarżenia, któremu odpowiada pkt. I.4 wyroku (dotyczy toreb poligonowych dostarczonych nieterminowo do Składu W., JW. (...)); pkt. V aktu oskarżenia, któremu odpowiada pkt. I.5 wyroku (walizki dostarczone nieterminowo do Składu W., JW. (...)); pkt. X aktu oskarżenia, któremu odpowiada pkt. I.11 wyroku (dotyczy toreb poligonowych dostarczonych nieterminowo do (...) RBL); pkt. XIV aktu oskarżenia, któremu odpowiada pkt. I.15 wyroku (dotyczy trzewików zimowych dostarczonych nieterminowo do (...) RBL). W konsekwencji zatem nawet potencjalne uwzględnienie omawianego zarzutu apelacji (niezależnie od wskazanych wyżej okoliczności) nie mogłoby doprowadzić następnie do objęcia ustaleniami sądu karnego pełnej wysokości potencjalnie należnego odszkodowania i orzeczenia jego obowiązku w trybie art. 46 § 1 k.k. w pełnej wysokości, a zatem nie eliminowałoby konieczności dochodzenia pozostałej części na drodze cywilnej. W tym układzie także i z tego punktu widzenia przedłużenie postępowania karnego na obecnym etapie oraz podważanie rozstrzygnięcia sądu karnego w zakresie wskazanych rozstrzygnięć nie przyniosłoby (poza nieuchronnym przedłużeniem procesu) możliwości pełnej potencjalnej kompensaty dla pokrzywdzonej. Zatem wzgląd na jej interes nie mógł przeważać także i z tego powodu nad dyrektywą sprawności postępowania karnego, prowadząc do nieuwzględnienia zarzutu 2 apelacji w zakresie innych objętych apelacją czynów niż wskazane w pkt. I.2 wyroku WSO w W.

10. Jeśli chodzi o apelację oskarżycielki posiłkowej (...) Regionalnej Bazy Logistycznej ((...) RBL) w odniesieniu do pozostałych objętych nią skazanych to stwierdzić należy, że z powodu uwzględnienia apelacji oskarżyciela publicznego w odniesieniu do rozstrzygnięć zawartych w pkt. I.1 i I.2 wyroku dotyczących L. G. oraz w konsekwencji uchylenia wyroku w części odnoszącej się do J. O. i E. Z. oraz przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania bezprzedmiotowe okazały się zarzuty podniesione w pkt. 1a oraz 1b apelacji zarzucające błąd w ustaleniach faktycznych co do wysokości szkody wyrządzonej (...) RBL oraz naprawienia szkody na rzecz oskarżycielki posiłkowej, a także w rezultacie zarzut 2

apelacji. Nie mógł zaś mieć do oskarżonych zastosowania zarzut 1c apelacji, skoro wskazane w nim czyny (pkt. VI, XII, XIII, XVI, XVII, XVIII, XIX aktu oskarżenia) zarzucone zostały L. G., a nie były zarzucone J. O. i E. Z. Wskazane wyżej zarzuty apelacji oskarżyciela posiłkowego są bezzasadne w stopniu oczywistym w stosunku do A. K. już choćby dlatego, że zarzucone, a następnie przypisane jej czyny (podrabianie skróconego podpisu L. G., wystawianie nierejestrowanych zleceń-asygnat) nie mają w swych znamionach ani opisie czynności wykonawczych żadnych ustaleń dotyczących wywołania szkody majątkowej, ani tym bardziej ustaleń co do ew. wysokości szkody. W apelacji (...) RBL brak zresztą jakiegokolwiek uzasadnienia zarzutów w tym zakresie. Zatem w istocie zarzut apelacji nie dotyczy czynów przypisanych w pkt. IV.1 i IV.2 skazanej A. K., w nich bowiem nie ma ustaleń co do wysokości mienia przywłaszczonego. Także zarzut błędu w ustaleniach faktycznych co do kar umownych nie może dotyczyć A. K., choćby dlatego, że takich zarzutów jej w akcie oskarżenia nie stawiano, ani czynów takich jej w tym zakresie w zaskarżonym wyroku nie przypisano.

Nieskuteczna okazała się także apelacja (...) RBL w zakresie odnoszącym się do M. W., co wynikało po części z błędnie sformułowanych zarzutów w stosunku do przypisanych M. W. czynów, po części z braku związku tych przypisanych czynów z zarzutami, a po części z nieadekwatności samych zarzutów. Zarzut 1 apelacji, dotyczący błędu w ustaleniu wysokości szkody pozostaje co prawda w przedmiotowym związku z czynem przypisanym M. W. w pkt. III.1 wyroku, a związanym z czynem L. G. Pozostają z nim związane zatem także ustalenia dotyczące określenia ilości i wartości mienia przywłaszczonego przez L. G. i innych skazanych, w zakresie w jakim przypisano M. W. pomocnictwo. Jednak zarzuty nie pozostają w adekwatnym związku do czynu zarzuconego w akcie oskarżenia i ostatecznie przypisanego M. W. Oparte są na zarzucie niezasadnego, tj. zaniżonego ustalenia wartości wyrządzonej szkody - w wysokości 25% nominalnej wartości kocy i materaców na szkodę (...) RBL, a przez przypisanie szkody w obniżonej o 75 % wartości ustalenie, że popełniona przez M. W. szkoda jest niższych rozmiarów. Tymczasem, co nie ulega wątpliwości, M. W. nie zarzucono w akcie oskarżenia, ani w wyroku nie przypisano żadnej wartości wywołanej szkody, ani wartości szkody w powstaniu której miał pomagać. Nie można zatem uznać by

w zakresie jego skazania za czyn objęty aktem oskarżenia i przypisany w pkt. III. 1 wyroku choćby potencjalnie dojść mogło do „nieprawidłowego zaniżenia o 75% wartości rzeczywistej szkody”. Oskarżyciel nie zarzucił, a Sąd nie dokonał ustaleń, ani nie przypisał M. W. wartości szkody jaką miał wywołać, lecz jedynie wartość mienia w przywłaszczeniu której pomagał. Skoro podniesiony w apelacji zarzut jest niewątpliwie zarzutem na niekorzyść skazanego, wyłączającym możliwość jego rozszerzającej interpretacji, a w szczególności rozszerzania zakresu zawartych w nim zarzutów na niekorzyść, oraz oparty jest na nieprawdziwym twierdzeniu, że błędnie przypisano mu w wyroku wartość szkody doznanej przez pokrzywdzoną, podczas gdy Sąd nie przypisał mu żadnej wartości szkody wyrządzonej pokrzywdzonej, zatem nie mogło dojść także do jej zaniżenia w wyroku dotyczącym M. W., jak twierdzi apelujący. Tak sformułowany w apelacji zarzut, nadto w istocie pozbawiony uzasadnienia odnoszącego się bezpośrednio do M. W., nie mógł okazać się skuteczny.

Jeśli chodzi o zarzut dotyczący nieprawidłowych ustaleń co do kar umownych należnych pokrzywdzonej (...) RBL, to zauważyć trzeba, że czyn przypisany skazanemu w wyroku WSO w W. nie jest związany z powstaniem nieprawidłowości w rejestracji terminów dostaw i potencjalnych kar z tytułu kar umownych, o których mowa w apelacji (zarzut VI, XII, XIII, XVI, XVII, XVIII i XIX aktu oskarżenia). Niezależnie zatem nawet od faktu, że także ten zarzut nie został uzasadniony, to jego wskazana powyżej wadliwość, przesądza o niezasadności zarzutu. Wreszcie w zakresie podniesionego w apelacji zarzutu związanego z brakiem orzeczenia obowiązku, o którym mowa w art. 46 § 1 k.k., to poza wskazywanymi wyżej i w odniesieniu do innych skazanych okolicznościami, zasadniczym i wyprzedzającym je powodem nieuwzględnienia apelacji w tym zakresie jest ustalenie, że pokrzywdzona nie objęła M. W. wnioskiem, o którym mowa w art. 46 § 1 k.k. Wniosek pokrzywdzonej (...) RBL złożony 20 maja 2016 r. nie dotyczy skazanego M. W. (k.14774), a skoro tak, to twierdzenie, że niesłusznie Sąd I instancji nie orzekł tego obowiązku wobec M. W. jest bezpodstawne.

11. Sąd Najwyższy nie uwzględnił również apelacji wniesionej przez obrońcę L. G. Na wstępie tej części uzasadnienia wskazać należy, że apelacja

wniesiona została jedynie w zakresie czynów L. G. ujętych w pkt. I.1 i I.2 wyroku, a zatem nie kwestionowano w niej rozstrzygnięć zawartych w pozostałej, odnoszącej się do skazanego części wyroku, tj. co do czynów z pkt. I.3-I.22, kar z pkt. I.23-I.24 oraz rozstrzygnięcia o kosztach w pkt. I.25 wyroku WSO w W. Istota apelacji, wskazanej wyżej szczegółowo, sprowadzała się do zarzutu naruszenia art. 170 § 1 pkt. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. przez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego dla określenia wartości rynkowej przedmiotów objętych zarzutami 1 i 2 aktu oskarżenia, do których odnoszą się pkt. I.1 i I.2 wyroku Sądu I instancji. Tymczasem w ocenie Sądu Najwyższego do naruszenia przepisów we wskazanych zakresie nie doszło, albowiem wniosek dowodowy został prawidłowo rozpoznany, jego oddalenie zostało uzasadnione, zaś powody oddalenia wskazane przez Wojskowy Sąd Okręgowy z odwołaniem do konkretnych okoliczności i ustaleń, w tym po podjęciu przez ten Sąd prób ustalenia relewantnych w tym zakresie okoliczności. Przypomnieć należy, że Sąd I instancji zwrócił się m.in. do Jednostki Wojskowej (...) w W. o informację (k. 16207) odnośnie lat produkcji, daty przyjęcia na stan jednostki PZM z wyliczonych w piśmie faktur oraz okresu przechowywania/używalności danego rodzaju PZM. Jednocześnie zwrócił się do Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych (k. 16211) o informację od kiedy dane składniki PZM zostały wprowadzone na wyposażenie wojska i w jakim okresie były w wojsku używane. Z Jednostki Wojskowej (...) wpłynęła informacja, że nie była prowadzona ewidencja lat produkcji poszczególnych PZM, a wartości PZM są jedynie ewidencyjne (k. 16213-16214, t. 50). Wskazano okresy przechowywania PZM. Pismo to uzupełniono pismem (k. 16288, t. 50). W piśmie z Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych (k. 16240) wskazano daty wprowadzenia i wycofania z norm należności PZM, pismo to skorygowano (k. 16273-16276). W świetle tych ustaleń Sąd I instancji uznał, że niecelowe jest powołanie w sprawie biegłego rzeczoznawcy majątkowego w celu ustalenia realnej, rzeczywistej wartości przywłaszczonego mienia. Wobec przyjęcia braku możliwości ustalenia daty produkcji poszczególnych składników PZM i daty wprowadzenia ich do magazynu, Sąd ten przyjął, że nawet dysponując danymi dotyczącymi okresu przechowywania poszczególnych składników PZM biegły nie byłby w stanie określić rzeczywistej

wartości poszczególnych składników, a w konsekwencji wyliczyć wartości szkody. Zatem oddalając przedmiotowy wniosek dowodowy zmierzający do wykazania odmiennej niż przyjęta przez Sąd, niższej wartości przedmiotów zaboru, WSO w W. działał w granicach wynikających z zasady swobodnej oceny dowodów, a także w zgodzie z wskazanym w art. 170 § 1 pkt. 4 k.p.k. wyjątkiem od zasady swobody dowodzenia. Niezależnie jednak od nieskuteczności zarzutu apelacji obrońcy L. G. wskazać trzeba, że kwestia ustalenia wartości PZM będzie przedmiotem ponownych rozważań WSO w W. w wyniku uwzględnienia apelacji oskarżenia, uchylenia wyroku w zakresie rozstrzygnięć zawartych w jego pkt. I.1 oraz I.2 oraz przekazania sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania. Jednym z podstawowych, a jednocześnie kluczowych dla sprawy ustaleń, będzie określenie prawidłowego sposobu wyliczenia wartości oraz ilości PZM objętych zarzutami oskarżenia. Jakkolwiek więc zarzuty apelacji okazały się nieskuteczne w zakresie w jakim zarzucono w nich naruszenie art. 170 § 1 pkt. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., to jednak rozstrzygnięcie Sądu odwoławczego prowadzić będzie do ponownego dokonania ustaleń w zakresie objętym samą apelacją i żądaniem obrony.

12. Nie została uwzględniona apelacja wniesiona przez obrońcę A. K., w której podniesiono zarzut naruszenia art. 7 i art. 410 k.p.k. poprzez błędną ocenę zgromadzonego i wskazanego materiału dowodowego oraz błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na niesłusznym przypisaniu jej popełnienia zarzuconych aktem oskarżenia czynów. Odnosząc się do tych zarzutów stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd I instancji w sposób logiczny ocenił oraz przedstawił swoją ocenę co do wiarygodności wyjaśnień A. K., w tym w szczególności odniósł się do wiarygodności zmienionych wyjaśnień oskarżonej, wskazując powody, dla których nie dał im wiary w zakresie pierwszego ze stawianych jej zarzutów. Oceny tej dokonał także w części związanej z wyjaśnieniami L. G., również w zakresie w jakim zostały one poddane ocenie w świetle pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, tj. także w odniesieniu do zeznań świadków W. B. i E. J. oraz świadka C. O. odnośnie II zarzutu. Nie doszło więc w tym zakresie do obrazy art. 7 k.p.k. ani art. 410 k.p.k. Pomijając zaś

to, że rozstrzygnięcie Sądu jest niezgodne z oczekiwaniem i żądaniem strony, zawarte w apelacji zarzuty nie znajdują potwierdzenia w treści zapadłego rozstrzygnięcia, ani zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Nie mogło dojść również do zarzuconego błędu ustaleń faktycznych, sprowadzającego się w niniejszej apelacji w istocie do zakwestionowania zapadłego rozstrzygnięcia. Twierdzenie skarżącego, że zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie skazanej winy jest w istocie niepopartą żadnymi faktami polemiką z dokonaną przez Sąd I instancji oceną zgromadzonych dowodów. Dowody te, w szczególności wyjaśnienia samej skazanej, wyjaśnienia L. G., zeznania świadków, w tym C. O., E. J. i W. B., zgromadzone i ocenione przez WSO w W., pozostające nadto w logicznym i wykazanym wzajemnym związku, także w związku z pozostałymi okolicznościami sprawy niewątpliwie prowadziły do przyjęcia ustaleń stanowiących podstawę wyroku skazującego. Stanowiące linię obrony twierdzenia skarżącej co do niewiarygodności dowodów, po części z powodu niechęci innych świadków do skazanej z powodu jej młodego wieku, wykształcenia czy sprawności pracy oraz domniemanej chęci zemsty, a także wskazywane fragmenty zeznań świadka C. O. zostały ocenione w trakcie oceny wiarygodności poszczególnych dowodów, a także przy ocenie wartości dowodów w ich wzajemnej relacji. Okoliczności zaś związane z niekaralnością skazanej A. K., nieposzlakowaną dotychczas opinią, czy młodym wiekiem nie stanowią okoliczności przemawiających za przyjęciem określonego kierunku oceny wszystkich zgromadzonych dowodów w sprawie, lecz mają wpływ – tak zresztą było w tej sprawie – na wysokość i rodzaj orzeczonych kar i środków karnych. Z tych powodów apelację uznano za niezasadną.

13. W niniejszej sprawie i w ograniczonym zakresie zachodziła także konieczność poprawy przyjętej kwalifikacji prawnej poza granicami postawionych w apelacji zarzutów, tj. w zakresie objętym: pkt. I.5 zaskarżonego wyroku, poprzez jego uzupełnienie o art. 11 § 2 k.k. wobec zbiegu przepisów, których znamiona wyczerpał czyn przypisany w tym punkcie L. G., pkt. I. 13 wyroku poprzez wskazanie prawidłowej kwalifikacji przypisanego czynu, tj. art. 231 § 2 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wobec zbiegu przepisów, których znamiona

wyczerpał przypisany w tym punkcie czyn popełniony przez L. G., oraz podstawy wymiaru kary, a to: w pkt. I.5 wyroku poprzez uzupełnienie o art. 11 § 3 k.k. wobec zbiegu przepisów w zakresie opisanego w tym punkcie przestępstwa.

14. Konsekwencją rozstrzygnięć Sądu Najwyższego, obejmujących częściowe uchylenie, częściową zmianę wyroku oraz jego utrzymanie w mocy w pozostałej części, była konieczność ustalenia na nowo kosztów postępowania. W pierwszej kolejności określono na nowo opłatę wymierzoną L. G. za obie instancje w wysokości 20% orzeczonej kwoty grzywny, tj. 4200 zł (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach karnych) oraz 400 zł za karę łączną pozbawienia wolności (zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 5 ustawy o kosztach sądowych w sprawach karnych), a także piątą część ryczałtu tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze, przyjmując, że prawomocnie uniewinniony M. M. nie ponosi tych kosztów, lecz rozkładają się one w częściach równych na wszystkich pozostałych skazanych albo oskarżonych.

Zgodnie z przepisem § 17 ust. 2 pkt 6 Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U.2019, poz.18) Sąd Najwyższy zasądził na rzecz adw. G. A., adw. P. K., adw. W. L., adw. B. A., Kancelarie Adwokackie w W. kwoty po 738 zł, w tym 23% VAT, tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonych M. W., E. Z., A. K. i J. O. w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Zgodnie z kierunkiem rozstrzygnięcia apelacji wniesionej na niekorzyść M. M. Sąd Najwyższy zasądził na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. od Skarbu Państwa na rzecz M. M. kwotę 2.000 zł tytułem zwrotu kosztów obrony w postępowaniu przed Sądem Najwyższym. Ponadto, w związku z nieuwzględnieniem apelacji wniesionych na niekorzyść M. M., M. W. oraz A. K. Sąd Najwyższy obciążył Skarb Państwa w tej części kosztami postępowania odwoławczego.

Z tych wszystkich powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji

